ନୀଳ ଆକାଶ ତଳେ

ନୀଳ ଆକାଶ ତଳେ

ଲେଖକ :—ଶ୍ରୀ ଅନନ୍ତ ନାରାୟଣ ପଟ୍ଟନାୟକ

ପ୍ରକାଶକ :—
କଟକ ବୁକ୍ ଡିପୋ,
କଟକ-୨

ନୂତନ ମୁଦ୍ରଣ

ମୂଲ୍ୟ ଏକଟଙ୍କା ଗୃରଅଣା
ବା
ଏକଟଙ୍କା ପଚିଶ ନୂଆପଇସା

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :—
ସାରସ୍ୱତ ଭଣ୍ଡାର
ବାଲୁବଜାର, କଟକ -୨

ଶଶୀ ହଠାତ୍ ଚମକି ଉଠିଲା !

କଣ ହେଲା ଶଶୀ ? ବିଚଳିତ ହୋଇ ମୁଁ ପଚାରିଲି ।

ନାଁ, କିଛି ନୁହେଁ ।......ଥରେ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁନେଇ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ସ୍ୱସ୍ତିରେ ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି ।

ମୋ ମନରେ ଶାନ୍ତି ଆସିଲା ନାହିଁ ତା ଏଇ ଛୋଟ ଉତ୍ତରଟି ଶୁଣି । କିଛି କାରଣ ନ ଥିଲେ ସେ କଦାପି ଚମକି ଉଠନ୍ତା ନାହିଁ । ତା' ଚମକି ଉଠିବା ପଛରେ କିଛି ଗୋଟିଏ ରହସ୍ୟ ଲୁଚି ରହିଛି । ତେବେ ସେ ମୋର ପ୍ରଶ୍ନର ଠିକ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ କାହିଁକି ?

ତାର ସେଇ ଶ୍ଳେଟ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁକୁ ଦୁଇ ହାତରେ ଉଠାଇ ପଚାରିଲି, କିଛି କାରଣ ନ ଥିଲେ ତୁମେ କେବେହେଲେ ଚମକି ଉଠି ନ ଥାନ୍ତ,କୁହ ଶଶୀ—ତୁମର କଣ ହେଲା ? ମୋର ଅନଧିକାର ବ୍ୟବହାରରେ ଯଦି କିଛି ଆଘାତ ପାଇଥାଅ ତେବେ—ତେବେ ମୋତେ କ୍ଷମା ଦିଅ ଶଶୀ; ଆଜି......

ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲି, ମୋର ଶେଷ କେଇପଦ କଥା ତାର ଦୁଇ ଆଖିକୁ ସଜଳ କରିଦେଲା ।

ମୋ ଗାଲଉପରେ ତା'ର ମୁହଁକୁ ରଖି କାନ୍ଦିଲା ଗଳାରେ କହିଲା, ମୋତେ ତୁମେ ଏତେ ପର ବୋଲି କାହିଁକି ଭାବ ଅସୀମ୍ ! ମୋର ସବୁ କିଛି—ତୁମ ପାଦତଳେ ଅଜାଡ଼ି ଦେଇଛି । ଆଉ କଣ ପାଇଲେ ତୁମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବ କୁହ ! ତାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଦେଇଦେବି । ମୋର ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ଏଇ ଦେହର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଅଂଶ ତୁମର ହୋଇସାରିଛି । ତେବେବି ମୁଁ ତୁମର ହୋଇ ପାରିନି ନାଁ···ଅସୀମ୍··· ।

ତା'ର ଦୁଇ ଆଖି ପୋଛିଦେଲି । ଭାବିଲି, ବାସ୍ତବିକ୍ ଶିପ୍ରା ତା'ର ସବୁ କିଛି ମୋତେ ଦେଇ ସାରିଛି । ତା'ର ମନପ୍ରାଣ ସବୁ ମୋର ହୋଇସାରିଛି । ତା ପାଖରେ ଆଉ କଣ ଅଛି ଯେ ମୋତେ ଦେବ ?

ମୁଁ ହଠାତ୍ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଗଲି ଶିପ୍ରାର କଥା ଶୁଣି । ତାର ସବୁ କିଛି ପାଇ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତାକୁ ନିଜର କରି ପାରିନି ଆଜି ଯାଏଁ । ଶିପ୍ରାକୁ ତେବେ ଏତେ ପର ବୋଲି ଭାବେ କାହିଁକି ? ନିଜ ପ୍ରଶ୍ନର ନିଜେ କେବେ ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରେନି ।

ତାର ମୋର ପରିଚୟ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ବର୍ଷର । ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ୍, ଆଳାପ ଆଲୋଚନା, ହସ ଖୁସି ଓ ନିବିଡ଼ ମିଳନ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ କଟିଯାଇଛି । ଆଜଯାଏଁ ଶିପ୍ରାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଦୂରରୁ ଦେଖି ମୁଁ ଆନନ୍ଦ ପାଉଥିଲି । କିନ୍ତୁ ତାର କୋମଳ ଶରୀରକୁ କେବେ ସ୍ପର୍ଶ କରି ନ ଥିଲି । ସେ ସାହସ ମଧ୍ୟ ମୋର ନ ଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଆଜି ଶିବାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଦୂରରୁ ଦେଖି ଉପଭୋଗ କରିବା ଭଳି ଶକ୍ତି ମୋର ନ ଥିଲି । ସେଇଟା ମୋର ଦୁର୍ବଳତା କି ନା ମୁଁ ଜାଣେ ନା । ଇତିହାସ ପୁରାଣ କହେ ନାରୀର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନିକଟରେ ପୁରୁଷ ସବୁବେଳେ ହାର ମାନିଛି । ମୁଁ ବି ସେମିତି ପୁରୁଷଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ । ଶିବାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନିକଟରେ ମୋତେ ବି ହାର ମାନିବାକୁ ହେଲା ।

ଆକାଶରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଠିଛି । ଆଗରେ ବିରାଟ ସାଗର । ସନ୍ଧ୍ୟାର ମୃଦୁମନ୍ଦ ପବନରେ ଦେହ ଶୀତେଇ ଉଠୁଛି । ସମୁଦ୍ର କୂଳର ବାତାବରଣ ଶାନ୍ତ ପଡ଼ିଯାଇଛି । ମନରେ କେତେ କଥା ଓଲଟପାଲଟ ହେଲା । ପାଖରେ ଶିବା—ମୁଁ ଆଉ ସେ । ଯୁବକ ଓ ଯୁବତୀ । ଶିବା ମୋର କୋଳ ଉପରେ ମଥାକୁ ରଖି ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ କଣ ଭାବୁଥିଲା । ମୁଁ ବି ସମୁଦ୍ର ଲହଡ଼ିର ଉତ୍‌ଥାନ ପତନକୁ ଦେଖି ଭାବୁଥିଲି, ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଡ଼ି ମଣିଷ କେତେ ଚଞ୍ଚଳ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଏ । ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଡ଼ି ମଣିଷ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଏ କି ମଣିଷର ଦୁର୍ବଳତା ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଡ଼ିଯାଏ । ମୁଁ କିଛି ଭାବି ଠିକ୍ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲି ।

ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି ଶିବା ପଚାରିଲା—

କଣ ଭାବୁଛ ?

ଭାବନା ଦୂରକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ମୁଁ ତାକୁ ଚାହିଁଲି । ସବୁଦିନ ଅପେକ୍ଷା ଆଜି ଶିବା ମୋ ଆଖିକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଉଥିଲା···

ସଜଫୁଟା ମଲ୍ଲୀଫୁଲ ପରି ତାର ଗୋରା ମୁହଁଟି ଜହ୍ନ ଆଲୁଅରେ ଆହୁରି ସତେଜ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା । କିଛିସମୟ ନୀରବରେ ଚାହିଁ ରହିଲି ତାର ସେଇ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁଟିକୁ ।

କିଣ ସେମିତି ଦେଖୁଛ ମ ! ଲାଜରେ ଝାଉଁଳିଗଲା ତା ମୁହଁ—

ହସିଲି, ତା ମୁହଁକୁ କୋଳରୁ ଉଠାଇ କହିଲି, ତମର ମନେ ଅଛି ଶିପ୍ରା, ଠିକ୍ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ତଳେ ତମେ ମୋତେ ଦେଖି ଏମିତି ଲାଜରେ ମୁହଁକୁ ଲୁଚାଇ ଦେଇଥିଲ । ସେଇ ମୁହଁଟି ଆଜି ବି ମୋର ମନେ ପଡ଼ୁଛି—ଆଉ ସେଇ ଲାଜରା ମୁହଁକୁ ଦେଖି ମୁଁ ପାଗଳ ହୋଇ ଉଠିଥିଲି ତୁମକୁ ପାଇବାପାଇଁ । ଆଜି ସେଇ ଶିପ୍ରାକୁ ମୁଁ ପାଇଛି······ ।

ତାର ରକ୍ତ ଗୋଲାପୀ ଓଠରେ ସାମାନ୍ୟହସ ନାଚି ଉଠିଲା । ତାର ସେଇ ଓଠକୁ ହସ ଖୁବ୍ ସାଜୁଥିଲା । ଆଉ କିଛି ସମୟ ତାକୁ ସେମିତି ହସିବାକୁ ଦେଲି । ତା'ପରେ ତାର ମୁହଁକୁ ଉଠାଇ ଆଣିଲି ମୋ ମୁହଁ ପାଖକୁ । ତାର ସେଇ ହସିଲା ଓଠରେ ଓଠକୁ ମିଶାଇଦେଲି······

ପ୍ରତିବାଦ କଲାନାହିଁ । ଆହତ ନାଗୁଣୀ ପରି ଫଣାଟେକି ମୋତେ ଦଂଶିବାକୁ ଆସି ନ ଥିଲା ସେ । ନିଜକୁ ମୋ ନିକଟରେ ସମର୍ପି ଦେଲା ।

କିଛି ସମୟ ବିତିଗଲା··· । ତାର ଗୋଲାପୀ ଓଠର ଚୁମ୍ବନ ମୋତେ ଆହୁରି ଦୁର୍ବଳ କରିଦେଲା ।

ଦୀର୍ଘଦିନର ପରିଚୟରେ ଆଜି ମୁଁ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ତା'ଠାରୁ କିଛି ପାଇଲି । ସେଇ ପାଇବା ଭିତରେ ମୋର କିଛି ସ୍ୱାର୍ଥଥିଲା କି ନା କହି ପାରୁନି, ତେବେ ଯାହା ତା'ଠାରୁ ପାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ଆଜିଯାଏଁ ଭୋକିଲା ପଶୁପରି ଚାହିଁ ରହିଥିଲି—ତାହା ପାଇଲି ।

ଯୁବକଙ୍କ ଓଠର ସ୍ପର୍ଶ ମୋ ଜୀବନରେ ଏହା ନୂଆ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଶିବା ଓଠର ସ୍ପର୍ଶରେ ମୁଁ କିଛି ନୂଆ ଅନୁଭବ କଲି । ସେଇ ସ୍ପର୍ଶରେ ପୁରୁଷ-ସ୍ତ୍ରୀର କାମନା ନ ଥିଲା । ସେଇ ଓଠର ସ୍ପର୍ଶ ପାଇ ମୁଁ ଶିବା ନିକଟରେ ଆହୁରି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଗଲି । ତା'ପ୍ରତି ମୋର ଯେତିକି ସ୍ନେହ ଓ ମମତା ଥିଲା ତାହା ଦୁଇ ଗୁଣ ବଢ଼ିଗଲା ।

ହଠାତ୍ ଶିବାର ଚମକ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଅଲଗା କରି ଦେଲା ।

ଶିବା ଯାହା କହିଲା ତା'କୁ ପୁଣି ଭାବିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି । ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ଶିବା ମୋତେ ଆଜି ସନ୍ଦେହ କିମ୍ବା ଅବିଶ୍ୱାସ କରୁନି ତ ? ତା'ର ଅକ୍ଷତ ସତୀତ୍ୱକୁ ମୁଁ ଆଜି କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତ କରି ଦେଇଛି । ସେଥିପାଇଁ କ'ଣ ସେ ଦୁଃଖ କରୁଛି ? ଯଦି ଦୁଃଖ କରିବାର ଥିଲା, ତେବେ ସେ ନୀରବ ରହି ସେ ସୁଯୋଗ ମତେ ଦେଲା କାହିଁକି ? ପ୍ରତିବାଦ କରି ପାରିଥାଆନ୍ତା ସେ ସହଜରେ ! ତା କଲା ନାହିଁ କାହିଁକି ?

ହୁଏତ ସେ ମଧ୍ୟ ମୋଭଳି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଇଛି । ପ୍ରତିବାଦ କରିବାପାଇଁ ତା'ର ସାହସ ନ ଥିଲା । ଯାହା ହେଇ-ଯାଇଛି ତା'କୁ ପୁଣି ବଦଳାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ବୃଥା । ତା'ର ଆଜିର ଏ ଦାଗ ଚିରଦିନ ଲାଗି ରହିବ ।

ସେ ଦୁନିଆଁ ଆଖିରେ ସତ୍ୟ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ସେ ଅସତ୍ୟ··· ।

ଚିନା ମୋର । କିନ୍ତୁ ତା'କୁ ମୋର ବୋଲି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋତେ କିଛି ସମୟ ଭାବିବାକୁ ହେଲା । ତେବେ ବି ମୋର ଆତ୍ମା ତା'କୁ ପର ବୋଲି କହିବାକୁ ରାଜି ହେଲାନି ।

ସେଇ ଜନଶୂନ୍ୟ ବାତାବରଣକୁ ଭେଦକରି ମୁଁ ବିକଳ ହୋଇ ମୃଦୁ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲି, ଚିନା·····ତୁମେ ମୋର ତୁମଠୁଁ ସବୁ ପାଇ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଆହୁରି କିଛି ପାଇବାକୁ ଆଶାକରି ନିଜକୁ ଦୁର୍ବଳ କରି ପକାଇଚି··· ।

ସେ ମୋତେ ଚାହିଁଲା କାତର ଦୃଷ୍ଟିରେ । ମୋର ଆଖିରେ ଜମି ଯାଇଥିବା ଲୁହକୁ ପୋଛି ଦେଇ କହିଲା, ତୁମେ ନିଜେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଇନି ଅସୀମ୍, ମୁଁ ତୁମକୁ ଦୁର୍ବଳ କରି ଦେଇଛି, ସେଇ ଦୁର୍ବଳତା ପାଇଁ ମୁଁ ନିଜେ ଦାୟୀ ।

ଚିନା··· ··· ।

କେତେ ଚଞ୍ଚଳ ସେ ମୋର ମନର କଥାକୁ ବୁଝି ପାରିଛି । ତା'ର ଦୋଷକୁ ସେ ମାନିଛି । ଆପେ ଆପେ ମୋର ମଥା ତା' ନିକଟରେ ତଳକୁ ହୋଇଗଲା ।

—ମୋତେ ତମେ ଭୁଲ୍ ବୁଝନି ଅସୀମ । ମୋର ସବୁ ତୁମକୁ ଦେଇ—ତା'ବଦଳରେ ତୁମଠୁଁ କିଛି ପାଇବାକୁ ମୁଁ ଆଶା କରିନି ମୁଁ ତୁମ ନିକଟରେ କିଛି ଦାବୀ କରିବିନାହିଁ କେବେ । ତୁମେ

ମୋର, ଏତିକ ଜାଣିଲେ ମୁଁ ସବୁ ପାଇ ପାରିବି। କୁହ ଅସୀମ୍, ତୁମେ ମୋର··· । ଚନ୍ଦା ପୁଣି ମୋ ମୁହଁକୁ ଆଗ୍ରହରେ ଚାହିଁରହିଲା ।

ମୁଁ ହସିଲି ତା'ର ସେଇ ସୁଲଭ ଚାହାଣୀକୁ ଦେଖି । ମୋତେ ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରୁନି !

ମୋତେ ତୁମେ ଅବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ ଚନ୍ଦା ?···ପଚାରିଲି ତା'ର ଡାହାଣ ହାତ ପାପୁଲିକୁ ଧରି ।

ନାହିଁ ଅସୀମ୍, ସେ କଥା ନୁହେଁ । ତୁମକୁ କେବେ ଅବିଶ୍ୱାସ ମୁଁ କରି ପାରିବିନାହିଁ ।

ସେ ଜାଣେ ମୋ ମନର କଥା, ଆମ ସମାଜର କଥା, ମୋ ପରିବାର କଥା । ସବୁ ଜାଣି ସୁଦ୍ଧା ସେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ମୁଁ ତା'ର, କି ନା—

ହଠାତ୍ ମୁଁ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିଲିନାହିଁ । କିଛି ସମୟ ଚୁପ୍ ରହି, ମନ କଥାକୁ ମନରେ ରଖି କହିଲି, କିପରି ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱାସ ଦେଇ ପାରିବି ଚନ୍ଦା ? ତୁମେତ ଜାଣ ମୋ ପରିସ୍ଥିତିର ଜଟିଳତା । ମୋର ଏଇ ଚବିଶି ବର୍ଷର ଜୀବନରେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ତୁମ ଭଳି ଯୁବତୀର ନିସ୍ୱାର୍ଥପର ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ ଓ ମମତା ପାଇଛି । ତା'କୁ ମୁଁ କେମିତି ଭୁଲିଯିବି—ତୁମକୁ ମୋର ନିଜର ନକରି ପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ମୋର ହୋଇ ରହି-ଥିବ ଚନ୍ଦା·· । ମୁଁ ସବୁବେଳେ ତୁମର —

ଅ···ସୀ···ମ୍··· । ସେ ମୋ ଛାତିତଳେ ମୁହଁକୁ ରଖି କହିଲା କେବଳ ଏଇ ଅକ୍ଷର କେଇଟି ।

ତାର ଆନନ୍ଦକୁ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲି ଆଜି କାଲିକାର ଯୁବକଙ୍କ ପରି ରଜା ତା'ର ପ୍ରେମିକଠାରୁ କିଛି ଦାବୀ କରିନି । ସେ କେବଳ ଚାହିଁଛି ମୋର ପ୍ରେମ ...... ବାସ—ସେତିକି ଯଥେଷ୍ଟ ତା' ପକ୍ଷରେ ।

ଉପନ୍ୟାସର ନାୟକ ସାଜିବାକୁ ତ ମୁଁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲି । କିମ୍ବା ମିଥ୍ୟା ପ୍ରଲୋଭନ ଦେଖାଇ ରଜାକୁ ନିଜର କରିବାକୁ ମୁଁ ଚାହେଁ ନି । ମରୀଚିକା ପଛରେ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ମୁଁ ତା'କୁ କେବେ ସାହସ ଯୋଗାଇନି । ରଜା କେବଳ ମୋତେ ଚିହ୍ନିନି, ମୋ ମନକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଚିହ୍ନିଛି । ମୋର ହୃଦୟକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ପରୀକ୍ଷା କରି ସାରିଛି ।

ତା' ଆନନ୍ଦ ଦେଖି ମୋ ମନ ମଧ୍ୟ ପୂରି ଉଠିଲା । ତା'ର ମୁହଁକୁ ଚେଇଁ ଧୀରେ ପଚାରିଲି, ଆଜି ଆଉ ଘରକୁ ଫେରିବାନି ରଜା ?

ସେ ମୋ ହାତ ଘଣ୍ଟାକୁ ଦେଖି କହିଲା, ସମୟ ଗୁଡାକ କେତେ ଚଞ୍ଚଳ କଟିଯାଉଛି କହିଲ ?

ତା' କଥା ଶୁଣି ମୁଁ ହସିଲି । ତା' କଅଁଳ ଗାଲକୁ ଟିପି ଦେଇ କହିଲି, ସମୟ କଟିଯାଉନି ଯେ ଆମ କଥା ଆଉ କାମ ଭିତରେ ହେଉଛି; ବୁଝିଲ – କଣ ବୁଝିଲ କି ?

ମୋ କଥାରେ ସେ ହସିଲା । ଗାଲ ଉପରେ ମୋ ହାତକୁ ଚିପିରଖି କହିଲା, ଅସୀମ୍—ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ ଫେରି ଯିବାକୁ ତୁମର କେମିତି ମନ ହେଉଛି କହିଲ !... ସବୁଦିନତ କୁହ ଏମିତି ରାତି ପାହିଯାଆନ୍ତା କି—ଅଥଚ ଆଜି ତୁମେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର...

ମୁଁ ଖାଲି ତୁମ କଥା ଭାବୁଛି ଶଶୀ । ଡେରହେବା ଦେଖି ଘରେ ତୁମର ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିବେ···ତୁମ ନୂଆବୋଉ ତ ସାତକାଣ୍ଡ ରାମାୟଣ ଖୋଲି ବସିଥିବେ—ଆଉ ତୁମ ମାଉସୀ ଛୁଆଖାଇ ବାଲେଇ ପରି ଏପାଖ ସେପାଖ ହେଉଥିବେ । ଭାଇ ଅବଶ୍ୟ ଏତେକଥା ଭାବୁ ନ ଥିବେ, ତେବେ ନୂଆବୋଉଙ୍କ କାନ-କୁହାକଥାରେ ସେ ମଧ୍ୟ ବିଚଳିତ ହୋଇ ଉଠୁଥିବେ । ସେଥିପାଇଁ କହୁଚି ଚାଲ ଶୀଘ୍ର ଘରକୁ ଯିବା ।

ଶଶୀ ହସି ହସି କହିଲା, ଆଉ ତୁମ କଥା କହିଲନି ଯେ ! ତୁମ ମା କଣ ଭାବୁଥିବେ··· ଆଉ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା ତୁମର ଅପା କେମିତି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିବେ···

ତା' କଥା ଶୁଣି ଥରେ ତାକୁ ଚାହିଁଲି । ମୁହଁରେ ସେମିତି ସରଳତା ରହିଛି । ସାମାନ୍ୟ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲି, ମୋଭଳି ବେକାର ଯୁବକ ପାଇଁ ଏତେ ଭାବିବାକୁ କାହାର ବା ଏତେ ସମୟ ଅଛି ? ମା ଭାବୁଥିବ ! ତା'ପୁଅ କେଉଁଠି ଛତରଙ୍କ ପରି ବୁଲୁଥିବ ଆଉ ଅନ୍ୟମାନେ ବା ମୋ କଥା କାହିଁକି ଭାବିବାକୁ ଯିବେ ? ମରିଗଲେ ବି ମୋ ପାଇଁ ଦୁଃଖ କରିବାକୁ ମୋର ହୋଇ କେହି ନାହିଁ ଶଶୀ··· ।

ଅସୀମ ··· ! ଶଶୀ ଚମକି ଉଠି ପାଟିରେ ହାତ ଚାପି କହିଲା । —ସେମିତି କଣ କହୁଛ ? ଜୀବନଟାକୁ ଏତେ ତୁଚ୍ଛ କରି ଦେଉଛ !

ଶଶୀହାତର ପାପୁଲିକୁ ମୋ ପାଟି ଉପରୁ ଦୂଆଇ ଆଣି ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ କହିଲି, ଜୀବନଟାକୁ ମୁଁ କେବେ ତୁଚ୍ଛ ବୋଲି ଭାବିନି ମୋ ଜୀବନକୁ ତୁଚ୍ଛ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ସେମାନେ,

ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ଏଇ ପରିସ୍ଥିତି ଭିତରକୁ ଠେଲି ଦେଇଛନ୍ତି । ··· କିଛିସମୟ ଚୁପ୍ ରହି ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି ସାମାନ୍ୟ ହସି କହିଲି, ଛାଡ଼ ସେ କଥା, ମୁଁ ମୋର ଏଇ ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ କାହାକୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାକୁ ଯାଉନି । ମୁଁ ନିଜେ ଏଥିପାଇଁ ଦାୟୀ । ତୁମର ସେଇଦିନର କଥା— ମୁଁ ଭୁଲି ଯାଇନି ରିନା ···ମଣିଷ ଜୀବନ ନେଇ ଏହି ସଂସାରକୁ ଯେତେବେଳେ ଆସେ, ସେତେବେଳେ ଜୀବନର ସବୁ ଝଡ଼ ଝଂଜାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ । ମୁଁ ବି ତାର ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଜଂଜାଳକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, ମୋର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତିକୁ ଏକାଠି କରିବି ରିନା । ରିନା···ମୁଁ ପଳାତକ ନୁହେଁ । ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କର ।

ଅସୀମ୍··· । ସେ ଡାକିଲା ଅତି ଧୀରେ ।

ଏଥର ଯିବା — !

ମୁଁ ଉଠିଯାଇଁ ତାର ହାତକୁ ଧରି ତା'କୁ ଉଠାଇଲି ।

ଦୁହେଁ ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାର ଯାଏଁ ନୀରବରେ ଆସିଲୁ । ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାର-ଠାରେ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ବିଚ୍ଛେଦ । ରିନା ଯିବ ବାଲିସାହି ଆଡ଼କୁ ଆଉ ମୁଁ ଯିବି କଲେଜ ରୋଡ଼କୁ ।

ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ଅଟକିଯାଇ ସେ କହିଲା, ପୁଣି କାଲି ଦେଖା ହେବ ଅସୀମ ! ନା ତୁମେ ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଯିବାକୁ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ କରିଛ ?

ମୁଁ ହସି କହିଲି, ଏ ପ୍ରୋଗ୍ରାମଠୁଁ ଆଉ କେଉଁ ପ୍ରୋଗ୍ରାମରେ କିଣ ଅଧିକ ଆନନ୍ଦ ମୁଁ କେବେ ପାଇବି ବୋଲି ଭାବୁଛ ? କାଲି

ନଷ୍ଟହୁଏ ଦେଖାହେବ ଚନ୍ଦା, ତୁମକୁ ନ ଦେଖି ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ଯାଇ ପାରିବିନି ···ଗଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ କିଛି ଫଳ ପାଇବିନି ।

—ଭାରି ଦୁଷ୍ଟ···।

ତା' ହାତରୁ ମୋ ହାତ ଅଲଗା ହୋଇ ନ ଥାଏ । ହାତକୁ ଆଉ ଟିକିଏ ଜୋରରେ ଚିପିଧରି ତାକୁ ମୋ ପାଖକୁ ଟାଣି ଆଣି ତା ମୁହଁରେ ମୁହ ଦେଇ ଆସ୍ତେ ପଚାରିଲି, ତୁମେ ନା ମୁଁ ?

ଉଁ···

ସେ ମୋଠାରୁ ମୁକୁଳି ଯାଇଁ ଲାଜରେ ହସି ଚାଲିଗଲା ଆଗକୁ ।

କିଛି ସମୟ ତା ଯିବା ରାସ୍ତାକୁ ଚାହିଁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ଆଣିଲି । ସିଗାରେଟ୍ ଖଣ୍ଡେ ମୁହଁରେ ଧରାଇ ମନେ ମନେ ହସି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଲି ମୋ ରାସ୍ତାରେ···।

ଏମିତି ବେକାର ହୋଇ ଆଉ କେତେ ଦିନ ରହିବାକୁ ହେବ ମୁଁ କିଛି ଭାବି ପାରୁ ନ ଥିଲି । ଜୀବନରେ କିଛି ଉନ୍ନତି କରି ପାରିଲି ନାହିଁ, ଭବିଷ୍ୟତରେ କିଛି କରି ପାରିବି କି ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ । ତେବେ ଏଇ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆଉ କେତେଦିନ ମୋତେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ମୁଁ ଭାବି ପାରୁ ନ ଥିଲି ।

ଚାରିଦିଗରେ ସେଇ ଗୋଟିଏ ଅଭିଯୋଗ-ବେକାର ରହି ନିଜ ସଂସାରର ରକ୍ତ ଶୋଷୁଛି, ମନ ବିକଳ ହୁଏ । ଆତ୍ମା କାନ୍ଦି ଉଠେ । ହୃଦୟ ଫାଟି ଯାଏ । ସ୍ଥିର କରି ପାରେନି ମୁଁ କଣ କରିବି ?

ଗୃକିରୀ—କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ଗୃକିରୀ ପାଇବ - କଣ ଗୃକିରୀ କରିବ ?

ଶିକ୍ଷା ନାହିଁ, ସଭ୍ୟତା ଅଛି । ଉଚ୍ଚ ପଦବୀ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ମନରେ ଆଶା ଅଛି । ମୋର ଏଇ ଏକୁଟିଆ ଜୀବନରେ ସାହା ଭରସା କେହି ନାହିଁ ।

ଅନେକ ଆଶା ଥିଲା, ଏବେ ବି ଅଛି—ପାଠ ପଢ଼ିବି, ନାଁ ପଛରେ ଦୁଇ ତିନିଟା ଡିଗ୍ରୀ ଲାଗିବ । ଘରେ ବାହାରେ ସୁନାମ ରହିବ । ମୋ ମୁହଁକୁ ଗୃହିଁ ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହେବେ । ମୁହଁରେ ହସ ଖେଳିବ । ମନ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚି ଉଠିବ ।

ଗୃକିରୀ କରିବା—ମାସରେ ଶହ ଶହ ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିବା ସବୁ ଆଶା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଗଲା ସବୁ ଭାବନା ସ୍ୱପ୍ନରେ ମିଳେଇଗଲା··· ।

ସିଗାରେଟ୍ ଶେଷ ହୋଇ ଆସିଲା । ମନେ ମନେ ହସିଲି- କେତେକଥା ନଭାବୁଛି ମୁଁ ? ଏମିତି ଭାବି ଭାବି କଣ ମୋର ଜୀବନଟା କଟିଯିବ ?

ନା, ଆଉ କିଛି ଭାବିବିନାହିଁ, ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହାଥିବ ତାହା ହେବ । ମୁଁ କଣ କରିବ ? ଭାଗ୍ୟ ! ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷରର ଅତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦଟି । ମୋ ଭଳି ବେକାର ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସାନ୍ତ୍ୱନା— ଗୋଟିଏ ଆଶ୍ୱାସନା । ସର୍ବହରାଙ୍କ ପାଇଁ ସେଇ ଗୋଟିଏ ସାଥୀ । ବିଫଳିତ ଜୀବନ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ପ୍ରେରଣା ।

ଭାଗ୍ୟ ଯଦି ସାକାର ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ଦୌଡ଼ିଯାଆନ୍ତି ତା'ପାଖକୁ ଆନନ୍ଦରେ କେତୋଟି ଚୁମା ଦେବାକୁ । ଧନ୍ୟବାଦ ଦିଅନ୍ତି । ମୋର କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇ ଦିଅନ୍ତି—

ତୁମେ ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ବଞ୍ଚିଥାଅ ଆଉ ମୋ ଭଳି ବେକାରଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଉଥାଅ, ଏତିକି ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ଭାବୁ ଭାବୁ ଘର ନିକଟ ହୋଇଗଲି । ଦୂରରୁ ଥରେ ଦେଖିନେଲି କେତୋଟା ଲଣ୍ଠନ ଜଳୁଛି ।

ଘଣ୍ଟା ଦେଖିଲି ସାଢ଼େ ଆଠ ବାଜିଲାଣି । ଖାଇବା ସମୟ ହୋଇଗଲାଣି । ଘରେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟ ଖାଇ ସାରିଥିବେ ।

ମୋତେ ଶୁଣା ଯାଉଥିଲା ଅପାଙ୍କର ପାଟିତୁଣ୍ଡ । ବୁଝିପାରିଲି, ସେ ଘରେ ଅଛନ୍ତି । ବାପା ଯେଉଁଦିନ ଗସ୍ତରେ ଯାଇଥାନ୍ତି ଅପାଙ୍କର ଆମ ଘରେ ଆଧିପତ୍ୟ ଟିକିଏ ବଢ଼ିଯାଏ । ପାଟିତୁଣ୍ଡ କରି ମନଖୋଲି ଗପ କରିବାକୁ ଟିକିଏ ଅଧିକ ସୁବିଧା ମିଳିଥାଏ ।

ହଠାତ୍ ଘରେ ପଶିବି କି ନାହିଁ ଭାବୁଥିଲି । ଭାବିଲି କିଛି ସମୟ—କିଛି ସ୍ଥିର କରି ନ ପାରି ନୀରବରେ ଗଲି ମୋ ରୁମ୍‌କୁ । ମୋ ଆସିବା ଦେଖି କିଛି କ୍ଷଣ ଘରର ଶାନ୍ତ ହୋଇଗଲା କୋଲାହଳ ।

ମୋ ସାଙ୍ଗେ କେଏ କିଛି ଆଳାପ କଲେ ନାହିଁ କି କିଛି ପଚାରିଲେ ନାହିଁ । ଆଳାପ କରିବା କିମ୍ବା ପଚାରିବା ପାଇଁ କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା ନ ଥିଲା ।

ମୋ ରୁମରେ ଥାଇ ଥରେ ଚାହିଁନେଲି ସମସ୍ତଙ୍କୁ—ଆଳାପରେ ବ୍ୟସ୍ତ ସମସ୍ତେ । ପୁଣି ଥରେ ଚାହିଁଲି ଅପାଙ୍କୁ, ଯାହାଙ୍କ କଥା ଏଇ କିଛି ସମୟ ତଳେ ଶଙ୍କା କରୁଥିଲି । ମୋର ମନେ

ପଡ଼ିଲି ତା' କଥା-ଆଉ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା "ତୁମର ଅପା କେମିତି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିବେ—"

ତାଙ୍କର ମୋ ପାଇଁ ଭାବିବାର କିଛି ନାହିଁ । ସେ କଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ଜାଣିବାକୁ ବି ମୁଁ କେବେ ମନ କରିନି । ମୋ କଥା ସେ କିଛି ଭାବୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଭାବିବା ବେକାର । ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ସେ ମୋ ପାଇଁ କାହିଁକି କଣ ଭାବିବେ ? ମୁଁ ତାଙ୍କର କିଏ ? ଗୋଟିଏ ରକ୍ତର ସମ୍ପର୍କ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ନାହିଁ । ଅଳ୍ପଦିନର ପରିଚୟ, ବନ୍ଧୁତା । ସେଥିରେ ସେ ମୋ କଥା କିଛି ଭାବୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ମୁଁ କହି ପାରିବିନି—ଆଉ ସେ ମୋ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି କି ନାହିଁ କେମିତି କହିବି ?

ରାଜୁଏଟ୍ ଝିଅ ସେ । ସରକାରୀ ଚାକିରୀ କରନ୍ତି । ମୁଁ କହିପାରୁନି ସେ ମୋଠୁଁ ବୟସରେ ବଡ଼ କି ସାନ, ତେବେ ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ଖୁବ୍ ବଡ଼ । କେଉଁ ଗୁଣରେ ବଡ଼ ମୋତେ କହିବା ପାଇଁ ଦରକାର ହେଉନି । ହେଲେ ବି ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମ ଦେଖାରୁ ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇ ଆସିଛି, 'ଅପା' ସମ୍ବୋଧନ କରିଆସିଛି ।

ଗୁଣରେ ସେ ବଡ଼—ଆଉ ମନରେ ମୁଁ ସାନ । ସେତିକି ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ପ୍ରଭେଦ । ବୟସର ବଡ଼ ସାନକୁ ମୁଁ କେବେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇନି ଆଉ ଏବେ ବି ଦେଇ ପାରୁନି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ଏଇ ସ୍ନେହ ଭାବ ।

ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ଥରେ ଚାହିଁଲି । ସେ ସୁନ୍ଦର ନିଶ୍ଚୟ, ଅବଶ୍ୟ ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ—ଦୁନିଆ ତାଙ୍କୁ କେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖେ ମୁଁ

କହି ପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସେ ଗୋରା ନୁହଁନ୍ତି, ତେବେ କାଳିବି ନୁହଁନ୍ତି । ଶାମଳ ବର୍ଣ୍ଣ, ମୁହଁରେ ଗୋଟିଏ କଳାଜାଇ ଦାଗ ଅଛି—ହସ ହସ ମୁହଁ, ହସରେ ବି ମାଦକତା ଅଛି । କଥାରେ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ସ୍ୱଭାବରେ କିଛି ତ୍ରୁଟି ଅଛି ବୋଲି କାହିଁକି ମୋର ଧାରଣା ହେଉନି ।

ପ୍ରଥମ ଦେଖିଲା ଦିନରୁ ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ଚାହିଁଛି ଆପଣାର କରିନେବାକୁ । ସମୟ ସମୟରେ ମୁଁ ଭାବେ, ଭଗବାନ ଯଦି ଏମିତି ଝିଅଙ୍କୁ ଆମ ଘରେ ଜନ୍ମ ଦେଇ ଥାଆନ୍ତେ ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ମୁଁ ଅଧିକ ଆନନ୍ଦ ପାଇଥାନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ । ସେତିକି ଭଗବାନ ଦେଇ ନାହାନ୍ତି—ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଦୁଃଖିତ ନୁହେଁ । ତେବେ ବି ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲା ଦିନରୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ଗୋଟିଏ ଅସମ୍ଭବ ଆକର୍ଷଣ ଜନ୍ମିଲା । ସେ ଆମ ଘରର ଝିଅ ନୁହଁନ୍ତି, ଜାତିର ବି ନୁହଁନ୍ତି, ହେଲେ ବି ତାଙ୍କୁ ନିଜର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରବଳ ହେଲା ।

ମଧୁର ଆଳାପରେ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିପାରିଲାଭଳି ବ୍ୟବହାରରେ ସେ ଆମର ମନକୁ କିଣିନେଲେ । ମୁଁ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲି । ମନେ ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲି । ମୋର ମନ ଯାହା ଚାହୁଁଥିଲା ତାହା ପାଇଲି । ଅଳ୍ପଦିନରେ ସେ ଆମର ହୋଇଗଲେ ।

ଆଜି ସମୟ ସମୟରେ ମୁଁ ଭାବେ, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ଏଇ ଆକର୍ଷଣ କାହିଁକି ?

ସେ ଶିକ୍ଷିତା, ଯୁବତୀ, ଅବିବାହିତା, ନିଜର ସୁଖକୁ ବଳିଦେଲାଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ତାଙ୍କର ଅଛି । ସବୁଅଛି, ସେଇ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରେ କଣ ଏମିତି ମୋହ ଅଛି ଯାହାକି ଅନ୍ୟକୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରେ ?

ଭାବେ, ଭାବି ଭାବି କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚି ପାରେନି ।

ଦୁଃଖ, ଅପବାଦ ନିନ୍ଦା ଓ ଭର୍ତ୍ସନାର ଜୀବନ ମୋର, ସେଥିରେ କିଣ ମୁଁ ଅନ୍ୟକୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରି ପାରିବି ? ଅନ୍ୟ ପ୍ରତି ମୁଁ ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ମୋ ପ୍ରତି କେହି ନୁହେଁ ।

ଚମ୍ପାକୁ ମୁଁ ଆକୃଷ୍ଟ କରି ପାରିଛି, ସେତିକି କେବଳ ମୋର ସାନ୍ତ୍ୱନା ।

ମନରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ ହୁଏ । ଏ ପାଖ ସେ ପାଖ ହୋଇ କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରେନି । ହୃଦୟରେ କୋହ ଉଠେ । ଏତେ ହତଭାଗା ମୁଁ, ଯାହାର ନିଜର ବୋଲି କହିବାକୁ କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ଜୀବନରେ କିଛି ହେଲେ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । କାହାର ମନକୁ ପାଇଲି ଭଲ କିଛି ଦେଇ ପାରିଲି ନାହିଁ —

ଆଶ୍ୱାସନା ଦେବାକୁ କେହି ନାହିଁ । ମୋର ମନକଥା ଶୁଣିବାକୁ କିଏ ଅଛି ?

ଚମ୍ପା ! ସେଇ ମୋ ଜୀବନରେ ନିଜର ବୋଲି ଜଣେ ଏଇ ବିରାଟ ସଂସାରରେ । ସେ ମୋର ମନର କଥା ଶୁଣେ । ଆଶ୍ୱାସନା ଦିଏ । ପ୍ରେରଣା ଯୋଗାଏ । ତେବେ ବି କୌଣସି କଥାରେ ମୁଁ ଶାନ୍ତି ପାଇ ପାରେନି । ଶାନ୍ତି ଯେମିତି ମୋ ଜୀବନରେ କେବେ ନାହିଁ ।

ଘରେ ଶାନ୍ତି ଖେଳିଗଲା । ଜାଣିଲି ବାପା ବିଦାୟ ନେଲେଣି ।

ମା'ର ବିରକ୍ତିକର ଡାକରେ ଖାଇବାକୁ ଗଲି । ନୀରବରେ କିଛି ଖାଇ ନେଇ ଶୋଇବାକୁ ଆସି ଶୋଇ ପାରିଲି ନାହିଁ ।

ମନରେ ଅଜସ୍ର ଭାବନା, ଲକ୍ଷେ ଚିନ୍ତା ମୋର ହୃଦକୁ ଘେରିଯାଇ ନେଇଥିଲା ·ସେତେବେଳେ, ଚେଉ ଉପରେ ପଡିରହି ଭାବିଲି କେତେ କଥା, ଯେଉଁ କଥାର କି ଶେଷ ନାହିଁ।·········ଅନେକ ଦିନ ତଳର କଥା ।

ମନ ଭିତରେ ସବୁ ଘଟଣା କଡ଼ ଲେଉଟାଇଲା । ଏମିତି ଅନେକଥର ନିଦ୍ରାକୁ ମନରେ ବିଗତ କଥା ସବୁ ଖେଳିଯାଏ । ସେଇ ପୁରୁଣା ଦିନ ଭିତରକୁ ଫେରିଯିବାପାଇଁ ମନହୁଏ । ଦୁଃଖ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଉଭେଇ ଯାଏ । ମନ ହାଲୁକା ହୁଏ ।

ସେ ଦିନ କଟକରୁ ପୁରୀ ଫେରୁଥିଲି । ଜାଣେନା କେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ କଟକ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଁଞ୍ଚିଲି । ଗାଡ଼ି ଆସିବାକୁ ଡେରି ଥିଲା । ଟିକେଟ କରି ବୁକ୍‌ଷ୍ଟଲରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ପତ୍ରିକା କିଣି ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ଗାଡ଼ି ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିରହିଲି ।

ହିଷ୍ଟାପୁ ଘଣ୍ଟି ବାଜିଲା । କିଛିସମୟ ପରେ ଚତୁର୍ଥପୁଘଣ୍ଟି ବାଜିଲା ।

ହିସେଭେଣ୍ଟିନ୍ ଅପ୍ ହାବଡ଼ା-ପୁରୀ ପାସେଞ୍ଜର କଟକ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

ଗାଡି ଖୁବ୍ ଭିଡ଼ଥାଏ । କେଉଁଠି ବସିବା ପାଇଁ ଜାଗା ଖୋଜିବା ବେକାର । ଦେହ ଅଳସ ଲାଗୁଥାଏ । ସାମନାରେ ଯେଉଁ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଅଟକିଲା ସେଥିରେ ଚଢ଼ିଗଲି । ପାଖରେ ସେମିତି କିଛି ଜିନିଷ ନ ଥିଲା । କେବଳ ଖଣ୍ଡିଏ ଲୁଗା, କାଗଜରେ ଗୁଡ଼ାଇ ଧରିଥିଲି । ତା'କୁ ଠିକ୍ ଜାଗାରେ ରଖି ଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ଠିଆ

ହୋଇ ରହିଲ । ସେଇ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ମଧ୍ୟ ଭିଡ଼ ଥିଲା । ଏମିତି କ ଛିଡ଼ା ହେବାପାଇଁ ଟିକିଏ ଜାଗା ପାଇବା କଷ୍ଟ ହେଲ କୌଣସି ଉପାୟ ଖୋଜି ପାଇ ପାରୁ ନ ଥିଲ । ହାଲିଆ ଲାଗୁଥାଏ ପାଦ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଧିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ଭାବିଲି ଚାଲି ଯିବି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ କ୍ଲାସ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟକୁ । ସେଠି ହୁଏତ ବସିବାକୁ ଟିକିଏ ଜାଗା ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ଟରେ ଟି. ଟି. ଆଇର ଭୟରେ ସେଠାକୁ ଯିବାପାଇଁ ସାହାସ ହେଲା ନାହିଁ । ପକେଟ ନ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁଥିଲି ମୋ ପାଖରେ କେତେ ପଇସା ଅଛି । ଘରେ ହେଇଥିଲ ବେଳେ ମୋ ପାଖରେ ଅଣାଏ ପଇସା ରହିବ କି ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ ହେଉଥିଲ ।

ସେ ଯାହାହେଉ ଏତେ ଭାବିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଠିକ୍ କରି ଖଣ୍ଡିଏ ସିଗାରେଟ୍ ଲଗାଇଲି, ମନରେ ଟିକିଏ ଶାନ୍ତି ମିଳିଲା

ଗାଡ଼ି କଟକ ଷ୍ଟେସନ ଛାଡ଼ି ଦେଲା ।

ବାଲିକୁଦା ଷ୍ଟେସନରେ ଆମ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରୁ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଦୁଇ ଜଣ ଯାତ୍ରୀ ଓହ୍ଲାଇ ଗଲେ । ଟୋଟିଏ ଘନ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲି ।

ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଡାକୁଥିଲି, ବାରଙ୍ଗ ଷ୍ଟେସନରେ ଯଦି ବସିଥିବା ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେଜଣ ଓହ୍ଲାଇ ଯାଆନ୍ତେ ତେବେ···

ବାରଙ୍ଗ ଷ୍ଟେସନରେ କେହିହେଲେ ଓହ୍ଲାଇଲେ ନାହିଁ ବରଂ କେତେଜଣ ଆମରି ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଥିବା ଦେଖି ଭୟରେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦ୍ୱାରଟି ବନ୍ଦ କରି ଦେଲି ।

ଆଉ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଡାକିବା ବେକାର ବୋଲି ଭାବି ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଦ୍ୱାରକୁ ଆଉଜି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ରହିଲି ।

ମଙ୍କେଶ୍ୱର ଟପିଗଲା ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର ଷ୍ଟେସନରେ ବସିଥିବା ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ଓହ୍ଲାଇ ଗଲେ । ଗୋଟିଏ ନିଶ୍ୱାସରେ ଆଖିବୁଜି ସେଇ ସ୍ଥାନ ମାଡ଼ି ବସିଲି ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର ଷ୍ଟେସନପରେ ଟିକେ ବସିବାକୁ ସ୍ଥାନ ପାଇବାରୁ ଆରାମ ଲାଗିଲା । ସାମନାରେ କେଉଁମାନେ ବସିଛନ୍ତି ଏତେବେଳଯାଏଁ ମୋର ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ି ନଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ଯେତେବେଳେ ମୁହଁ ଟେକି ଚାହିଁଲି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲି । ମୋର ଆଖି ବୁଜି ହୋଇଗଲା ।

ଠିକ୍ ମୋ ସାମନାରେ ବସିଥାଏ ଜଣେ ରୂପସୀ । ଖାଣ୍ଟି ଓଡ଼ିଆ ଝିଅ ପରି ଦେଖା ଯାଉଥିଲା । ତା ସାଙ୍ଗରେ ଥିଲେ ଜଣେ ତରୁଣୀ । ଯୁବତୀଟିର ବୟସ ପନ୍ଦର ଷୋହଳ ଭିତରେ । ସେ ଶିଲ୍କ୍ ଶାଢ଼ିଟିଏ ପିନ୍ଧିଥାଏ । ସେଇ ଶାଢ଼ି ସାଙ୍ଗେ ଖାପ ଖାଇଲା ଭଳି ଗୋଟିଏ ବ୍ଲାଉଜ ତା'ର ଅଭୁଲା ଯୌବନକୁ ଆବରଣ କରିଥାଏ । କଳାବେଣୀଟି ତା'ର ଅଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବିତ, ରୂପଟି ତାର ଗୋରା । ଆଖିରେ କଜଳ । ହାତରେ ଦୁଇପଟ କରି ସୁନା ଚୁଡ଼ି ସାଙ୍ଗେ ଆଉ କେତେପଟ କଳା କାଚ— ଚୁଡ଼ି ତା'ର ଗୋରା ହାତ ଦୁଇଟିକୁ ବେଶ ଶୋଭା ପାଉଥାଏ । ଡାହାଣ ହାତ ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ଗୋଟିଏ ନୀଳ ପଥର ବସା ମୁଦି । ବେକରେ ସରୁ ଚେନ୍ । ସେଇ ଲୋଭନୀୟ ରୂପକୁ ତା'ର ପରିପାଟି ବେଶ୍ ଖାପ ଖାଉ ଥିଲା । ଆଖିରେ ନ ଦେଖିଲେ ସେମିତି ରୂପକୁ କେବେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ବି ଦେଖି ହୁଏନା ।

ତାର ସେଇ ଗୋରା ଚକଚକ ମୁହଁ ରକ୍ତ ପରି ନାଲି ହୋଇ ଓଠ ଦୁଇଟିରେ ସାମାନ୍ୟ ହସ ରେଖା ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ସେ କାହିଁକି ହସିଲା ମୁଁ ବୁଝି ପାରିଲି ନାହିଁ ।

ମୋତେ ଦେଖି ସେ ସାମାନ୍ୟ ଲଜ୍ଜିତା ହେଲା ।

ଦେହରେ ମୋର ଖେଳିଗଲା ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ । ତାର ସେଇ ଲାଜରା ମୁହଁକୁ ଦେଖି—ଏତେ ସୁନ୍ଦର ସେ !

ଏମିତି ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦରୀ ଯୁବତୀର ସାମନାରେ ବସିବି ବୋଲି ମୋର କଳ୍ପନାରେ ନ ଥିଲା । ଆଉ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ଭୁବନେଶ୍ବର ଷ୍ଟେସନ ପାର ହେବାଯାଏଁ ଏଇ ସୁନ୍ଦରୀଟି ଉପରେ ମୋ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ି ନ ଥିଲା କେମିତି ?

ପରିସ୍ଥିତି ଜଟିଳ ହୋଇ ଆସିଲା ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ।

ତା'କୁ ଚାହିଁବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଚାହିଁ ପାରୁ ନ ଥିଲି । ସେ ମୋତେ ଚାହୁଁଛି କି ନାହିଁ ଜାଣି ବି ପାରୁ ନଥିଲି ।

ଲକ୍ଷ୍ୟକଲି କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟର ଯୁବକ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଏକାଠି ହୋଇ ଜମିଯାଇଛି ସେଇ ସୁନ୍ଦରୀ ଆଡ଼କୁ । ଖୁବ୍ ଅଡ଼ୁଆ ଲାଗିଲା—ଲାଜ ବି ମାଡ଼ୁଥାଏ । ସବୁ ସମୟରେ ତା' ଉପରୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ପାରୁ ନ ଥିଲି । ତା'କୁ କଣେଇ କଣେଇ ଚାହୁଁଥିଲି ।

ମୁଁ ନିଜକୁ ଅତି ଭାଗ୍ୟବାନ ବୋଲି ମନେ କରୁଥିଲି—ଏହା ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁଥିଲି ଯେ ଅନ୍ୟ ଯୁବକ ଯାତ୍ରୀମାନେ ମୋ ପ୍ରତି ଈର୍ଷାନ୍ବିତ ହେଉଥିବେ ।

ଯୁବତୀଟି ସହିତ ଆଳାପ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଲା । ଯେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଯଦି ତା'ର ଟିକିଏ ପରିଚୟ ପାଇ ପାରନ୍ତି ତେବେ……

କେମିତି ତା'ର ପରିଚୟ ପାଇବ ? କେମିତି ତା' ସହିତ ଆଳାପ କରିବ ? କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରିଲି ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ତା'ର ପରିଚୟରେ ଲାଭ କଣ ? ତା' ସଙ୍ଗେ ଆଳାପ କରି କଣ ପାଇବ ? ଘଣ୍ଟାଏ ଦୁଇଘଣ୍ଟାର ଯାତ୍ରା । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚି କିଏ କେଉଁଆଡ଼େ ଚାଲିଯିବ ତା'ର ପତ୍ତା ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏଇ ଅଳ୍ପ ସମୟର ପରିଚୟରେ କଣ ପାଇବି ମୁଁ ? ମନ ଖରାପ ହେବ । ଦୁଃଖ ଆଉ ଟିକିଏ ବଢ଼ିଯିବ ।

ତା'କୁ ଦେଖି ମୋ ମନରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଖରାପ ଭାବନା ଜାତ ହୋଇ ନ ଥିଲା । ପ୍ରଥମରୁହିଁ ତା'କୁ ଦେଖି ତା' ପ୍ରତି ମୋର ଗୋଟିଏ ଅସମ୍ଭବ ମମତା ଜାଗି ଉଠିଥିଲା କାହିଁକି କହି ପାରୁନି, କିନ୍ତୁ ତା' ନିକଟରେ ଏମିତି କଣ ମୋହଥିଲା କେଜାଣି, ସେଇ ମୋହରେ ପଡି ମୋ ମନ ଅଧୀର ହୋଇ ଉଠିଲା ତା'କୁ ପାଇବାପାଇଁ ।

ପ୍ରଣୟ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ତା'ଠାରୁ ସାମାନ୍ୟ ସ୍ନେହ ପାଇବା ପାଇଁ । ତା' ମୁହଁରୁ ପଦେ ମଧୁର କଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ମନ ଛଟଛଟ ହେଉଥାଏ ।

ଖୋର୍ଦ୍ଧାଷ୍ଟେସନ ନିକଟହୋଇ ଆସିଲା । ଆମ କମ୍ପାର୍ଟ-ମେଣ୍ଟର କେତେ ଜଣ ଯାତ୍ରୀ ଓହ୍ଲାଇ ଯିବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ ।

ଏଇଟା କେଉଁ ଷ୍ଟେସନ ବାବୁ ?···ତରୁଣୀ ମୋତେ ପଚାରିଲେ ।

ତାଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନ ମୋତେ ବାସ୍ତବତା ଭିତରକୁ ଟାଣି ଆଣିଲା— କଣେଇ ଚାହିଁଲି, ଯୁବତୀଟି ମୋତେ ଚାହିଁଛନ୍ତି—ସାରା ଦେହରେ ଖେଳିଗଲା ··· ···

ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇ ଉତ୍ତର ଦେଲି, ଖୋର୍ଦ୍ଧାରୋଡ଼ ।

ଯୁବତୀଟି ସାମାନ୍ୟ ହସିଲା ।

ଶୁଣିଲି ସେ ତରୁଣୀଙ୍କୁ କହୁଛି, ଆଉ କେତେଟା ଷ୍ଟେସନ ରହିଲା ମାଉସୀ ?

ମୋର କଣ ମନେ ଅଛି ମା !···ତରୁଣୀଟି ହସି କହିଲେ । ଆଳାପ କରିବାକୁ ଗୋଟିଏ ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା । ପଚାରିଲି, କେଉଁଠିକି ଯିବେ ?

ତରୁଣୀଙ୍କୁ ପଚାରିବା ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେ ଉତ୍ତର ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ଯୁବତୀଟି କହିଲା, 'ପୁରୀ' ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଯୁବତୀଟି ମୋତେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପଚାରିଲା ଶିଶୁ ସୁଲଭ କଣ୍ଠରେ ଆଉ କେତେଟା ଷ୍ଟେସନ ଅଛି କହି ପାରିବେ ?

ତାର ନିଃସଙ୍କୋଚ ଭାବ ଦେଖି ମନେ ମନେ ଖୁସି ହେଲି । କହିଲି, ଛଅଟା ଷ୍ଟେସନ ।

ଇସ ! ଆହୁରି ଛଅଟା ଷ୍ଟେସନ । ଶୁଣିଲ ମାଉସୀ, ଆହୁରି ଛଅଟା ଷ୍ଟେସନ ଅଛି । ଆମେ ଆଉ କେତେବେଳେ ପହଞ୍ଚିବା ମ ?···ଯୁବତୀଟି ଯେମିତିକି ମୋଠାରୁ ଏପରି ଉତ୍ତର ଆଶା କରି ନ ଥିଲା ସେହି ଭାବରେ କହିଲା ।

ମୁଁ ଚୂପ୍ ରହି ଦେଖୁଥିଲି ତା'ର କହିବା ଭଙ୍ଗୀକୁ ।

ଖୋର୍ଦ୍ଧାରୋଡ଼ ଷ୍ଟେସନ—ଅନେକ ଯାତ୍ରୀ ସେଠି ଓହ୍ଲାଇଗଲେ । କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟଟା ଖାଲି ହୋଇଗଲା । ସେଠି ଆମେ ମୋଟେ ପାଞ୍ଚଜଣ ରହିଲୁ । ଆମ ତିନିଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ ଦୁଇଜଣ ମଫସଲି ମଧ୍ୟ ସେ ଡବାରେ ଥିଲେ— ।

ଯୁବତୀଟିର ଆଳାପ ଏବଂ ବ୍ୟବହାରରୁ ମୁଁ ବେଶ୍ ବୁଝି ପାରୁଥିଲି, ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଶିକ୍ଷିତା । ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ବଂଶୀୟା ।

କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରୁ ଓହ୍ଲାଇଲାବେଳେ ତରୁଣୀଟି ମୋତେ କହିଲେ ଜଳଖିଆବାଲାକୁ ଟିକିଏ ଡାକ ଦେବେ କି ?

ସେ କଥା ଶେଷ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଯୁବତୀଟି କହିଲା, ପାଣିବାଲାକୁ ମଧ୍ୟ ।

ଦୁହିଁଙ୍କର କଥା ରଖିଲି । ଜଳଖିଆ ଏବଂ ପାଣିବାଲାକୁ ଡାକ ଦେଲି । ସେମାନେ ଆସିବା ପରେ ମୁଁ ଚାଲିଗଲି ଚିନାବାଦାମ କିଣି ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଭିତରକୁ ।

ସିଗାରେଟ ଖଣ୍ଡେ ଟାଣି କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟକୁ ଫେରି ଆସିଲି । ଦୁଇ ତିନିମିନଟ ପରେ ଗାଡ଼ି ଛାଡ଼ିଦେଲା ।

ମୁଁ ବସିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଯୁବତୀଟି କିଛି ଜଳଖିଆ ମୋତେ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲା—ନିଅନ୍ତୁ, ଆପଣ କିନା ଚିନାବାଦାମ କିଣି ଏକା ଖାଇଲେ, ଆମେ କଣ ଜଳଖିଆ ଏକାଏକା ଖାଇଦେବୁ !!

ଲାଜରେ ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇଗଲି ତା' କଥା ଶୁଣି । ମୋତେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି ସେ ।

ମୁଁ ଜଳଖିଆ ନେବାକୁ ନାହିଁ ଭାବୁଛି, ଏଇ ସମୟରେ ତରୁଣୀଟି କହିଲେ, ନିଅ ବାବୁ, ଖାଇ ଦିଅ । ଚଉର ସବୁବେଳେ ସେମିତି ଦୁଷ୍ଟାମି କଥା । ତୁମେ ଚିନାବାଦାମ କିଣିବା ଦେଖି ସେ ମୋତେ କହିଲା । ମୁଁ କଣ କରିବି ? ତୁମର ଚିନାବାଦାମ ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଲା—କିଣି ଖାଇଲ । ସେଥିରେ ତା'ର ଭାବିବାର କଣ ଅଛି କହିଲ ?

ମୁଁ କିନ୍ତି ଉତ୍ତର ଦେଲି ନାହିଁ ।

ଚାହିଁଲି, ଯୁବତୀଟି ମୁରୁକେଇ ହସୁଛି ।

ଭୋକ ନ ଥିଲା, ଆଉ କିଛି ଖାଇବାକୁ ବି ଇଚ୍ଛା ହେଲା ନାହିଁ । କହିଲି ମୁଁ କିଛି ଖାଇବି ନାହିଁ, ଆପଣମାନେ ଖାଆନ୍ତୁ ।

ମୁଁ ସେମିତି କହିଲି ବୋଲି ରାଗିଲେକି ? ଏମିତି ଥଟ୍ଟାରେ କହିଦେଲି···

ଯୁବତୀଟିର କଥାରେ କ୍ଷୋଭ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା । ହଠାତ୍ ତା'ର ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ ବଦଳିଗଲା ।

ଆହୁରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲି ମୁଁ । ମୁଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛି ନା ବାସ୍ତବରେ ଏଇ ସବୁ ଦେଖୁଛି ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । କହିଲି, ନା ରାଗିବି କାହିଁକି ? ସତରେ ମୋର ଆଉ କିଛି ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ, ଆପଣ ଖାଆନ୍ତୁ ନା···

ଜୀବନର ଗତି ପଥରେ ଥରେ ଥରେ ଏମିତି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯାଏ, ଏମିତି ଘଟଣା ଘଟିଯାଏ ଯାହା ମଣିଷ ସ୍ୱପ୍ନରେ ବି କଳ୍ପନା କରି ପାରେନା । ଏ ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତ— ।

ମୋ କଥା ଶୁଣି ଯୁବତୀଟି ଜଳଖିଆ ରଖିଦେଲା ଗୋଟିଏ ...ାଖରେ ।

ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସି ଯିବା ଦେଖି ତରୁଣୀଟି କହିଲେ, ...ତୋତେ ପରା ଭୋକ ହେଉଥିଲା ଟିକେ, କିଛି ଖାଉନୁ କାହିଁକି ?

ମୁଁ ଆଉ କିଛି ଖାଇବି ନାହିଁ ମାଉସୀ···, ସେ ...ାନ୍ତ ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ଭାବିଲି, ବୋଧେ ମୁଁ ଖାଇଲି ନାହିଁ ବୋଲି ସେ ବି ...ଖାଇଲା ନାହିଁ । ତା'କୁ ଭୋକ ହେଉ ନ ଥିଲେ ଜଳଖିଆ କେବେ ...ଣା ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା । ଆଉ ମୋ ପାଇଁ ଯଦି ସେ ନ ଖାଇବ — ...ତେବେ ତାର ଭୋକ ଭୋକରେହିଁ ସିନା ରହିଯିବ !!

...କଣ କରିବି କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରୁ ନ ଥିଲି ।

ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲେ ବି ସେଇ ଜଳଖିଆ ଥିବା ପଟକୁ ଉଠାଇ ...ାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଲି—ତରୁଣୀ ମୋ ଖାଇବା ଦେଖି ...ଆନନ୍ଦରେ ହସିଲେ ।

ମୋ ଖାଇବା ଦେଖି ଯୁବତୀଟି କହିଲା, ମୋତେ ଭୋକ ...ହେଉଛି ମାଉସୀ ।

ମାଉସୀ କିଛି ନ କହି ତା'କୁ କିଛି ଜଳଖିଆ ଖାଇବାକୁ ...ଦେଲେ ।

ଲକ୍ଷ୍ୟକଲି, ଅନେକ ଦିନ ଧରି ଭୋକିଲା ରହି ଯେମିତି ...ଣିଷ କିଛି ପାଇଲେ—କିଛି ନ ଦେଖି ନଭାବି ଗୋଟିଏ ନିଶ୍ୱାସରେ ...ାଇଯାଏ—ସେମିତି ସେ ଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ମୁଁ କିଛି ଭାବି ପାରୁ ନ ଥିଲି, ମୋର ଖାଇବା ସଙ୍ଗେ ତା'ର ଖାଇବାର କଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ?

ଲକ୍ଷ୍ୟକଲି ତା' ମନରେ ଆଉ କ୍ଷୋଭନାହିଁ, ଅନୁତାପର ଚିହ୍ନ ବି ନାହିଁ । ଅନେକ ଦିନ ପରେ ଗୋଟିଏ ହଜିଲା ଧନ ପାଇଲା ପରି ମୁହଁ ତା'ର ଆନନ୍ଦରେ ଝୁଲୁଛି ଉଠୁଛି ।

ଖାଇସାରି ତା' ହାତରୁ ପାଣି ଗ୍ଲାସକୁ ନେଲି । ଏ' ସବୁ ମୋତେ ପ୍ରହେଳିକା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲା । ଉପନ୍ୟାସର ନାୟକ ନାୟିକାର ମିଳନ ଏ' ନୁହେଁ, ଚଳଚିତ୍ରର ପ୍ରେମ ବି ଏ' ନୁହେଁ, ଏହା ବାସ୍ତବ । ନିଜର ଅନୁଭୂତି, ଔପନ୍ୟାସିକର ମନଗଢ଼ା କାହାଣୀପରି ଜୀବନର ବାସ୍ତବ କାହାଣୀର ଗୋଟିଏ ପରିଚ୍ଛେଦ ।

ପରିସ୍ଥିତି ଯେତିକି ଜଟିଳ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା—ତାହା କ୍ରମଶଃ ସରଳ ହୋଇ ଆସିଲା ।

ନାଁଟି ତା'ର ରୀତା ନୁହେଁ କି ରମା ନୁହେଁ ସୁଚିତ୍ରା ।

କଲିକତାରୁ ସେମାନେ ଫେରୁଛନ୍ତି । ସୁଚିତ୍ରାର ବାପା ମା ଏଇ ମର ଜଗତରୁ କେଉଁ ଦିନରୁ ବିଦାୟ ନେଇଛନ୍ତି । ମାଉସୀ ସୁଚିତ୍ରାକୁ ପିଲାଟିଦିନରୁ ପାଳିଛନ୍ତି । ତିନି ଭାଇରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଭଉଣୀ । ସେମାନେ ଚାକିରି କରୁଛନ୍ତି । ପୁରୀରେ ସୁଚିତ୍ରାର ସାନଭାଇ ରହନ୍ତି । ପୁରୀରେ ନିଜର ଘର ଖଣ୍ଡେ ବି ଅଛି ।

ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଯେଉଁ ଭାଇ ରହନ୍ତି ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ରହି ସୁଚିତ୍ରା ରାଜଧାନୀ ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼େ । କିନ୍ତୁ ଏଇ ବର୍ଷ ଅସୁସ୍ଥତା ଯୋଗୁଁ ସେ ପଢ଼ି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ସେ

କଲିକତା ଯାଇ ତା'ର ବଡ଼ଭାଇଙ୍କ ପାଖରେ ଛଅମାସ ରହି ଆଜି ଫେରୁଛି ।

ମୁଁ ପଚାରିଲି, ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ନ ଓହ୍ଲାଇ ସିଧା ପୁରୀ ଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ?

ଭୁବନଶ୍ୱରରେ ଏବେ କେହି ନାହାନ୍ତି ବାବୁ, ସମସ୍ତେ ପୁରୀ ଯାଇଛନ୍ତି···, ମାଉସୀ କହିଲେ । ଏଥି ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ମୋର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପରିଚୟ ପାଇ ସାରିଲେଣି ।

ଗାଡ଼ି ମାଳତୀପାଟପୁର ପାର ହୋଇଗଲା । ପରିଚୟ ଘନେଇଁ ଆସିଲାଣି ।

ଭାବୁ ଭାବୁ ପୁରୀ ଷ୍ଟେସନ ବି ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା ।

ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ଗାଡି ରହିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୁଁ କହିଲି, ମୋତେ ଏଥର ବିଦାୟ ଦିଅନ୍ତୁ···

ତୁମେ ଯିବ ବାବୁ !···ସୁଚିତ୍ରାର ମାଉସୀ ନିଦରୁ ଉଠି ଲାପରି କହିଲେ ।

ଆଜ୍ଞା···

ସମୟ ସୁବିଧା ଦେଖି କେତେବେଳେ କେମିତି ଆମ ଘରଆଡ଼େ ଆସିବାକୁ ଭୁଲି ଯିବନି···, ଅତି ସ୍ନେହରେ ଏଇ କେତୋଟି ପଦ କହିଲେ ସେ

ଉତ୍ତରରେ ମୁଁ କେବଳ ସାମାନ୍ୟ ହସିଥିଲି ।

ସେମାନଙ୍କୁ ନେବାପାଇଁ ଜଣେ ଯୁବକ ଆସିଥିଲେ । ବୋଧହୁଏ ସେ ସୁଚିତ୍ରାର ଭାଇ ।

ତରୁଣୀଙ୍କଠାରୁ ମୁଁ ବିଦାୟ ନେଲି । ସୁଚରିତାକୁ ଚାହିଁ ନୀରବରେ କହିଲି, ମୁଁ ଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ···

ସେ ତା'ର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାପୁଲି ଦୁଇଟି ଯୋଡ଼ି ମୋତେ ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲା । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତି ନମସ୍କାର କରି ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ବାହାରକୁ ଚାଲି ଆସିଲି ।

ଦୁଃଖ ହେଲା, ସୁଚରିତାର ଭାଇଙ୍କର ପରିଚୟ ପାଇଲି ନାହିଁ ସେମାନେ ବି ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୋର ପରିଚୟ କରାଇଦେଲେ ନାହିଁ ।

ଘରକୁ ଆସିଲି । ଆଖି ଆଗରେ ତା'ର ସେଇ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ସେଇ ଲାଜ ଲାଜ ମୁହଁଟି ନାଚିଗଲା ।

ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସୁଚରିତା କଥା, ସୁଚରିତା ରୂପ, ସୁଚରିତାର ବ୍ୟବହାର, ସୁଚରିତାର ହସ ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଯାଉଥିଲା— ।

ଭାବିଲି ସୁଚରିତା କିଏ ? ତା' ସାଙ୍ଗେ ମୋର ସମ୍ବନ୍ଧ କଣ ?

ମୁଁ ଯେମିତି ତା' କଥା ଭାବୁଛି, ସେ ବି କଣ ମୋ କଥା ସେମିତି ଭାବୁଥିବ ?

ହସ ଲାଗିଲା । ମୋ କଥା କାହିଁକି ସେ ଭାବିବ ?

ମୁଁ ସୁନ୍ଦର ନୁହେଁ —କଳା ଚେହେରା ।

ମୋର ଶିକ୍ଷା ନାହିଁ । ମୁଁ ବେକାର । ଉଚ୍ଚ ଚାକିରୀ ଥିଲେ — ହେଲେ କିଛି ଆଶା ରଖି ପାରିଥାନ୍ତି କାହାକୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ । ତାହାବି ନାହିଁ ।

ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମୁଁ କେମିତି ଆଶା କରିବି ସୁଚରିତାର ପ୍ରେମ ?

କଣ କରିବି କେମିତି ତାଙ୍କୁ ଭୁଲିବି ! ସମସ୍ୟା ଗୁରୁ ...ଠା ।

ମନକୁ ଭୁଲାଇବା ପାଇଁ ଶେଯରୁ ଉଠି ଲଣ୍ଠନକୁ ...ଜିଦେଇ—ମୋର ଅଧାଲେଖା ଉପନ୍ୟାସଟାକୁ ଲେଖି ବସିଲି ।

ଦୁଇଘଣ୍ଟା ବିତିଗଲା । ଆଖିପତା ମୁଦ ହୋଇ ଆସିଲା । ...ାଇଗଲି ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ।

ସକାଳୁ ଉଠି ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ଗଲି ଲାଇବ୍ରେରୀକୁ ।

ଆଜି ସୋମବାର । ପ୍ରତି ସୋମବାର ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ...ନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଏ ।

ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସାରି ଯେତେବେଳେ ଫେରୁଛି, ଠିକ୍ ମୋ ...ନାରେ ପାଇଲି ସୁଚରିତାକୁ । ସୁଚରିତା ଏକୁଟିଆ ନ ଥିଲା, ତା' ...ତ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଝିଅ ମଧ—ଦେଖି ଅବାକ୍ ହୋଇଗଲି ।

ସେ ଥିଲା ମୀରା, ମୋର ଜଣେ ସାଙ୍ଗର ଭଉଣୀ ।

ମୀରା ମୋତେ ଡାକିଲା, ଆରେ ଅସୀମ ଭାଇ ଯେ ! ...ପରେ ସେ ମୋତେ ନମସ୍କାର କଲା ।

ମୀରା ମଧ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦରୀ ଯୁବତୀ ।

କେବେ ଆସିଲ ମ ? ···ପଚାରିଲା ମୀରା ଅଭିମାନ ସ୍ୱରରେ

କାଲି··· ଉତ୍ତର ଦେଲି ।

କାଲି ଆସି ଏତେବେଳଯାଏଁ ଦେଖା ନ ଥିଲ···?

ଅଭିମାନ ଜାଣି ପାରିଲି ତା'ର, ମୁଁ ହସିଲି ।

ହଁ, ହସିବନି କାହିଁକି ! ଆମେ ତୁମର କିଏ ଯେ··· ?

ଆରେ ପାଗଳ ! କାଲି ସଞ୍ଜବେଳେ ଆସି କେତେବେଳେ ଯାଇଥାନ୍ତି ତୋ ପାଖକୁ—ଆଜିତ ସ୍କୁଲ ଥିଲା । ମୁଁ ଜାଣେ ତୁ ନ ଥିବୁ । ସେଥିପାଇଁ ଭାବୁଥିଲି ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରି ଯିବି ତୁମ ଘରକୁ । ···କୈଫିୟତ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ମୋତେ ।

ହୁଁ···ମିଛ କହିବାପାଇଁ ତ ତୁମେ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ··· ଏବେ ଦେଖା ହୋଇ ନ ଥିଲେ ବୋଧେ ତୁମର ଦେଖା ପାଇବାପାଇଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଯୁଗ ବିତି ଯାଇଥାନ୍ତା ।···ସାମାନ୍ୟ ହସି ସେ କହିଲା ।

ଦେଖିଲି ସୁଚିତ୍ରା ସେମିତି ନୀରବ ।

ସେମିତି ବୋକାଙ୍କ ପରି ଛିଡ଼ାହୋଇ ରହିଛୁ କିଣ ମ ? ଜାଣୁ ଏ'କିଏ ? ମୋ ଭାଇ ଅସୀମବାବୁ ମ ! ମୀରା ମୋର ପରିଚୟ ଦେଉଥିଲା ସୁଚିତ୍ରାକୁ । ତା'ର ପରିଚୟ ମୋତେ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ କହିଲି, ବାସ୍ ଥାଉ ତୋର ଇଣ୍ଟ୍ରୋଡକସନ୍ । ମୁଁ ଜାଣେ ତାଙ୍କୁ ।

ମୋ କଥା ଶୁଣି ମୀରା ଅବାକ୍ ହୋଇ କହିଲା, ସତରେ ଭାଇ, ତୁମେ ଏ' ଦେବୀଙ୍କୁ ଆଗରୁ ଜାଣ ? ହେ ଭଗବାନ !

ମୀରାର କଥାଶୁଣି ସୁଚିତ୍ରା ଓ ମୁଁ ନ ହସି ରହି ପାରିଲୁ ନାହିଁ ।

ଶୁଣିଲି, ସୁଚିତ୍ରା ମୀରାକୁ ଚିମୁଟି କହୁଛି, ଭାରି ଫାଜିଲ୍— ।

ମୁଁ କହିଲି, ଏଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କିଣ ଅଛି ମୀରା !

ତୁମେ କିଣ କହୁଛ ଭାଇ ! ଏଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କିଛି ନାହିଁ ?

ଭୁ ଜାଣିବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଇଲୁ ବୋଲି ସିନା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛୁ । ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ପରିଚୟ ମାତ୍ର ଚବିଶ ଘଣ୍ଟାର ବନ୍ଧୁତା ।

ତେବେ ଏ ଶିଳ୍ପୀଟା ସାଙ୍ଗେ ପରିଚୟ ହୋଇଛି ?··· ମୀରା ପଚାରିଲା ।

ହଁ······

କେତେବେଳେ କେମିତି ଏ'ସବୁ ଚିହ୍ନାପରିଚୟ ହୋଇଗଲା ମ ?··· ସେ ପଚାରିଲା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ।

ମୋତେ ନ ପଚାରି ତାଙ୍କୁ ପଚାର···ଆଚ୍ଛା ତୁମେ ଦୁହେ ଏମିତି ଠିଆହୋଇ ରହିଥିବ ନା ଆଉ···

ଆରେ···ରେ ଚାଲି ଯାଉଛ କୁଆଡ଼େ ମ ? ମୋତେ କିଛି ନ ଜଣାଇ ଏତେବଡ଼ କାମଟା ତୁମେ ଦୁହେଁ କରି ଦେଇଛ ଆଉ ଏବେ ମୁଁ ପଚାରିଲାବେଳେ ସମସ୍ତେ ଚୁପ୍···?

ମୁଁ କଣ କହିଥାନ୍ତି···? ସୁଚିତା ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇ କହିଲା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ।

ଆଚ୍ଛା ସେ ସବୁ ପରେ ଶୁଣିବୁ । ଚାଲିଲୁ ଆଗ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦର୍ଶନସାରି ଫେରିବା···ସ୍ଥାନ ଏବଂ ସମୟର ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଦେଖି କହିଲି ମୀରାକୁ ।

ହଉ ଚାଲ······ମଣିଷ ନିରାଶ ହୋଇ ଯେମିତି ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି କହେ ସେମିତି କହିଲା ମୀରା ।

ଜଗନ୍ନାଥ ଦର୍ଶନ ସାରି ସିଂହଦ୍ୱାରକୁ ଆସି କହିଲେ, ଏବେ କୁଆଡ଼େ ଯିବା ?

କାହିଁକି, ଆମ ଘର ରାସ୍ତା ଭୁଲିଗଲଣି କି ତୁମେ ?···ମୀରା ପଚାରିଲା ।

ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଚାଲିଲି ମୀରା ଘରଯାଏଁ । ରାସ୍ତାର ଆଳାପ ଆଲୋଚନା ଭିତରେ ମୀରା ଜାଣି ପାରିଲା ମୋର ଓ ସୁଚରିତାର ପରିଚୟର ବିସ୍ତୃତ ବର୍ଣ୍ଣନା ।

ଯାହାହେଉ ଭଲହେଲା—ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ଭାଇ ! ଚିତ୍ତ ଏଥର ଫେରି ଆସିଲେ ତୁମ ସାଙ୍ଗେ ପରିଚୟ କରାଇଦେବି । ତୁମେ ବୋଧେ ଜାଣିନା । ଏ ଛତୁଟା କେଡ଼େ ପାଜିଲ - ମୀରା ହସି ହସି କହିଲା ।

ସେ ଏଇ 'ଛତୁ' ଆଖ୍ୟା କେବେଠୁଁ ପାଇଲେଣି ? ତାଙ୍କୁ···

ତାଙ୍କୁ ନା ଫାଙ୍କୁ ମ···କେଡ଼େ ଭାଗ୍ୟମ ତା'ର···କେତେ ସମ୍ମାନ ସେ ନ ପାଇଛି—ହଁ···ନ ପାଇବ କେମିତି, ଯେତେହେଲେ··· ଏତିକି କହି କାଳିକାଲି ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା ମୀରା—

ତା'ର ମତଲବ ବୁଝି ପାରିଲି । ମୋତେ ରାଗ ବି ଲାଗିଲା । ତା'ର କାନକୁ ଟାଣି କହିଲି, ତୁ ଭଦ୍ରାମି ଆଉ କେବେ ଶିଖିବୁ ମୀରା ?

ମୋତେ ଛାଡ଼···ଆଚ୍ଛା ବାବା ଆଉ ସେମିତି କହିବିନି, ବାସ ! କିନ୍ତୁ ଦେଖିବ, ଏମିତି ଭଦ୍ରାମି ରଖି କେତେଦିନ ତୁମେ ଚଳିବ ?···ଦୁଷ୍ଟ ହସ ହସି କହିଲା ସେ ।

ତା' କାନକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲି । ସୁଚରିତାକୁ ଚାହିଁଲି । ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ ସେ ଚାଲିଛି, ତେବେ ସେ କଣ ମୀରାର କଥାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ

ଦେଇଛି ? ସବୁବେଳେ ଯାହା ମୁହଁରେ ହସ ନାଚୁଥିଲା ତା' ମୁହଁ ଆଜ ଏମିତ ନୀରସ କାହିଁକ ? ବୋଧେ ମୀରାର କଥା ତା'ଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ବାଧୁଛି । ତା' ନହେଲେ...

ଇଚ୍ଛା ହେଲା, ମୀରାପାଇଁ ତା'ଙ୍କୁ କ୍ଷମା ମାଗିବ କନ୍ତୁ ମୁଁ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲି ନାହିଁ ।
ସେ ଯାହା ଭାବୁଛି, ମୋର କ'ଣ ଅଛିରେ କଣ ? ତା'ଠାରୁ ତ ମୁଁ କିଛି ପାଇବା ପାଇଁ ଆଶା ରଖିନ ।

ମୀରା ଘରକୁ ଗଲି । ତା'ର ବାପା ଓ ମାଙ୍କ ସହ ଦେଖାକରି ଫେରି ଆସିଲି ଗୋଟିଏ ବାହାନା କରି । ମୀରାର ଘରେ ରହିବ ଘରେ ନଥିଲା । ତା'ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ବି ମୋର ଇଚ୍ଛା ହେଲା ନାହିଁ । କାଲି ପୁଣି ଆସିବି ବୋଲି କହି ସେଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଆସିଲି ।

କଣ ମନହେଲା କେଜାଣି, ମୋତେ ଆଉ ସେଠାରେ ରହିବାକୁ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ ।

ସୁବ୍ରତର ଉପସ୍ଥିତ ମୋର ମନକୁ ଗୋଳମାଳ କରିଦେଲା ।

ଘରକୁ ଆସି ଆଉ କିଛି କରି ପାରିନ ନାହିଁ ।

ମୀରାର ସେଇ କେତୋଟି ପଦ ମୋ କାନ ପାଖରେ ପୁଣି ବାଜି ଉଠିଲା । ସନ୍ଦେହାନ ହୋଇଗଲି ମୁଁ ।

ମୋ ଜୀବନରେ ଏମିତି ଘଟଣା ପ୍ରଥମ ନୁହେଁ । ଅନେକଥର ଏମିତ ଘଟିସାରିଛି । ଯୁବତୀର ରୂପ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନିକଟରେ ପୁରୁଷ ସବୁବେଳେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଛି । ନିଜର ସତ୍ତ୍ୱ ହରାଇ ଦେଇଛି । ମୁଁ ବି ପୁରୁଷ । ନାରୀର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମୋତେ ବି ଭୋଳ କରିଦେବା କିଛି ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

କିନ୍ତୁ ମୋର ପ୍ରକୃତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନଥିଲା ସାମାନ୍ୟ ମାତ୍ରାରେ ।

ନାରୀର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଦେଖିଛି । ସେଇ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ମୁଁ କେବେ ଚେଷ୍ଟା କରିନି । ଅନେକ ସୁନ୍ଦରୀ ଯୁବତୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବନ୍ଧୁତା ମୋର ହୋଇଛି ।

ମୀରା ଯୁବତୀ । ସେ ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର । କିନ୍ତୁ ମୀରାକୁ ମୋର ଭଉଣୀ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଭାବିନି । ମୀରା ମୋର ଭଉଣୀ । ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ନୁହେଁ । ଗୋଟିଏ ଜାତିର ନୁହେଁ; ଗୋଟିଏ ସମାଜର ବି ନୁହେଁ । ତେବେବି ସେ ମୋର ଭଉଣୀ ।

ଦୁନିଆ ଦେଖେ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ବନ୍ଧୁତା ।

ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ପରିବାରର ଦୁଇଟି ଯୁବକ ଯୁବତୀ ମିଳାମିଶା କଲେ ଏହି ସମାଜ କଣ କହେ ମୁଁ ଜାଣେ ।

ସେମିତି କହୁଛି ଏଇ ସମାଜ ତେବେ ବି ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ବନ୍ଧୁତା ଅତୁଟ ।

ଯାହାର ହୃଦୟ ନିର୍ମଳ ପବିତ୍ର ସେମାନେ ଆମ ପବିତ୍ର, ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ଦେଖି ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛନ୍ତି ।

ଆଉ ଯାହାର ହୃଦୟ ନୀଚ ଏବଂ ପଙ୍କିଳ ସେମାନେ ଅମର ଚରିତ୍ରରେ କଳା ବୋଳିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି ।

ହେଲେ ସେମାନେ ବି ଜାଣିଥିବେ ଦୁନିଆର ସବୁ ଯୁବକ ଯୁବତୀଙ୍କର ମନ ଏକ ନୁହେଁ ।

ସୁଚିତ୍ରା ଯୁବତୀ । ସେ ବି ସୁନ୍ଦରୀ । ସୁଚିତ୍ରାକୁ ପାଇବାପାଇଁ ମୋର ମନ ଲାଳାୟିତ କାହିଁକି ? ମୁଁ କହି ପାରୁନି । ତେବେ

ସୁଭଦ୍ରାର ଯୌବନ ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଯେ ମୋତେ ଭେଟ କରି ଦେଇଛି ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ ।

ସେ ବେଶ୍ୟା ନୁହେଁ

ଏମିତି ଅନେକ ଭାବନା ମୋର ମନ ଭିତରେ ଖେଳିଗଲା । ସେମିତି ଭାବି ଭାବି ମୁଁ ଶୋଇ ଗଲି ।

ଦୁଇ ଦିନ ବିତିଗଲା ।

ଏଇ ଦୁଇଦିନ ଭିତରେ ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ।

ମୀରାର ଘରକୁ ଗଲି ନାହିଁ ରଜତ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କରିବାକୁ । ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ସମୁଦ୍ର କୂଳକୁ ମଧ୍ୟ ଗଲି ନାହିଁ ।

ସବୁବେଳେ ଘରେ ବସି କିଛି ନା କିଛି କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲି ।

କିନ୍ତୁ ତୃତୀୟ ଦିନ ରାତିରେ ମୋର ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପନ୍ୟାସକୁ ଯେତେବେଳେ ଶେଷ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲି ସେତେବେଳେ ବାହାରେ ଗୋଟିଏ ପରିଚିତ ସ୍ୱରଶୁଣି ଚମକି ଉଠିଲି ।

ସେତେବେଳେ ଏଗାରଟା ବାଜିବାକୁ ଆଉ କିଛି ସମୟ ବାକି ଥାଏ । ଘରେ ସମସ୍ତେ ଶୋଇ ଗଲେଣି ।

ଦ୍ୱାର ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଆସି ଦେଖିଲି ମୀରା ଘରର ଚାକର ଗୋବର ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ।

ମୋତେ ଦେଖି ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କହିଲା, ଆପଣଙ୍କୁ ମା ଡକେଇଛନ୍ତି, ଚାଲନ୍ତୁ ।

କାହିଁକି ରେ ? ··· ବିସ୍ମୟରେ ପଚାରିଲି ।

ମୁଁ କଣ ଜାଣିବି ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା । ···କହିଲା ସେ ।

ତା'ର ସ୍ୱର ମୋତେ କେମିତି ଅଡ଼ୁଆ ଲାଗିଲା । ପଚାରିଲି, ରଜତ ଘରେ ଅଛି ଗୋବର ?

ସାନବାବୁ କାଲି କଟକ ଯାଇଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା ! ...

ମୀରା ଅଛନ୍ତି.... ? ପୁଣି ପଚାରିଲି ।

ଅଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା; ହେଲେ କଣ ହେବ କାଲିଠୁଁ ସେ ବେହୋସ । କାଲି ଉପର ମହଲା ସିଡ଼ିରୁ ଖସିଯାଇ ବେହୋସ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଏତେବେଳ ଯାଏଁ ଆଖି ଖୋଲି ନାହାନ୍ତି । କାଲିଠୁଁ ଘରେକାନ୍ଦ ବୋବାଳି ପଡ଼ିଛି ଆଜ୍ଞା । ···ଗୋବର କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ କହିଲା ।

ଗୋବରର କଥା ଶୁଣି ଛାତି ମୋର ଥରି ଉଠିଲା । ମୀରାର ଯଦି କିଛି ହୋଇଯାଏ ତେବେ···

ମୁଁ ପୋଷାକ ବଦଳାଇ ସାନ ଘରକୁ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ କରିବାକୁ କହି ମୁଁ ଗୋବର ସାଙ୍ଗେ ଚାଲିଲି ।

ମୁଁ ସିଧା ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଲି ।

ଉପର ମହଲାର ମୀରାର ଶୋଇବାଘରେ ବସିଥିଲେ ମୀରାର ମା ଓ ତାର ବାପ ରାଧାକାନ୍ତବାବୁ । ଆଉ ମୀରା ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇଥିଲା ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ।

ମୋତେ ଦେଖି ମୀରାର ମା କାନ୍ଦିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

ମୁଁ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ଥରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲି । ତା'ପରେ ମୀରାପାଖକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲି ପାଗଳଙ୍କ ପରି ।

ମୀରାକୁ ଦେଖିଲି । ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋଟିଏ ପଟି ବନ୍ଧା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମୁଣ୍ଡ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ବରଫ ଥଳି ଥୁଆ ହୋଇଥାଏ ।

ତା'ର ମଥା ପାଖରେ ବସିଗଲି । ପଚାରିଲି "ରଜତକୁ ଖବର ଦେଇଛନ୍ତି ?"

ହଁ ବାପା; ଆଜ ସକାଳେ ଟେଲିଗ୍ରାମ କରିଛୁ ।···ରାଧାକାନ୍ତ ।ାବୁ କହିଲେ ।

ଭାବିଲି, ଟେଲିଗ୍ରାମ ପାଇ ଏତେବେଳେଯାଏଁ ସେ ଆସିନ ାହାଁନ୍ତି କ ? ତେବେ କଣ ସେ ଟେଲିଗ୍ରାମ ପାଇନ ?

ସୁଚରିତା ଗୋଟିଏ ବରଫ ଥଳି ନେଇ ଆସିଲା ।

ତା' ଆଖିର ଲୁହବି ଶୁଖିନି । ମୁଣ୍ଡ ନୁଖୁରା । ପିନ୍ଧିଥିବା ପୋଷାକର ବି କିଛି ଯତ୍ନ ନେଇନି ।

ମୀରାର ମୁଣ୍ଡ ପାଖରେ ଥିବା ବରଫ ଥଳିକୁ ବାହାରାଇ ଆଣି ସୁଚରିତା ଆଣିଥିବା ବରଫ ଥଳିକୁ ଥୋଇ ଦେଲା ।

ସୁଚରିତା ମୋତେ ଦେଖିଲା । ମୀରାର ମାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ସେ କହିଲା; ତୁମେ ଶୋଇବ ଯାଅ ମାଉସୀ ।

ଆପଣବି ଶୋଇବେ ଯାଆନ୍ତୁ ମଉସା । ଅସୀମବାବୁ ଏଠି ରହିବେ, ଆପଣ ଆଉ ଅନିଦ୍ରା ରହନ୍ତୁ ନାହିଁ ।···

ସୁଚରିତା କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ସେ ଦୁହିଁଙ୍କର ହାତକୁ ଧରି ଉଠାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ।

ମୁ କହିଲି, ଚାଲନ୍ତୁ ମାଉସୀ, ଶୋଇବେ ଯାଆନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏଠି ଅଛି ।

ମୁଁ ଓ ସୁଚରିତା ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଆସିଲୁଁ ଶୋଇବାଘରକୁ । ମୁଁ ପୁଣି ମୀରା ପାଖକୁ ଫେରି ଆସି ତା'ର ମୁଣ୍ଡ ପାଖରେ ବସିଲି । କିଛି ସମୟ ବିତିଗଲା ।

ଦେଖିଲି, ସୁଚରିତା ବସିଛି ମୀରାର ପାଦ ପାଖରେ । ତା'ର ଶୁଖିଲା ମୁହଁକୁ ଦେଖି ମୁଁ ତାକୁ ପଚାରିଲି; ଏ ସବୁ କେମିତି ହେଲା ତୁମେ ଜାଣ ସୁଚରିତା ?

"କାଲି ସଞ୍ଜବେଳେ ଆମେ ଦୁଇଜଣ ବୁଲିଯିବାକୁ ବାହାରୁଥିଲୁଁ । ମୀରା ପୋଷାକ ବଦଳାଇ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଉଥିଲା ବେଳେ ହଠାତ୍ ତା'ର ଶାଢ଼ୀ ପାଦରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇଗଲା ତଳକୁ ଖସିଯାଇ ବେହୋସ ହୋଇଗଲା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ··"

ଡାକ୍ତର ଆସୁଛନ୍ତି ?···ପଚାରିଲି ପୁଣି ।

ସିଭିଲ ସର୍ଜନ ଆସିଥିଲେ ।

କେବେ ଚେତା ଆସିବ କହିଲେ ?···

ଆଜି ରାତିଯାଏଁ ସମୟ ଦେଇଛନ୍ତି '···

ମୁଁ ଆଉ କିଛି ପଚାରିଲି ନାହିଁ ।

ନୀରବରେ ଆମେ ଦୁହେଁ ମୀରାକୁ ଚାହିଁ ରହିଲୁଁ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ପଚାରିଲି, କାଲି ସଞ୍ଜବେଳେ ଏ'ସବୁ ହେଲା, ଆଜି ରାତି ଏଗାରଟା ଯାଏଁ ମୋତେ ଏ ଖବର ବି ଦେଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ସୁରେଶ ଧୀରେ ଧୀରେ କହିଲା, କିଏ କିପରି ଆପଣଙ୍କୁ ଖବର ଦିଅନ୍ତା ? ମଉସା ମାଉସୀ ତ କାଲିଠୁ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଅସ୍ଥିର । ରଜତଭାଇ ତ ଏଠି···

ତୁମେ ତ ମୋତେ ଖବର ପଠାଇ ପାରିଥାନ୍ତ···,

ମୁଁ ତ ଜାଣି ନଥିଲି ଆପଣ କେଉଁଠି ରହନ୍ତି ଆଜି ସଞ୍ଜବେଳେ ଗୋବିନ୍ଦକୁ ପଚାରି ପଠାଇଲି ଆପଣଙ୍କୁ ଡାକି ଦେବାପାଇଁ···

ମୁଁ ଆଉ କିଛି କହିଲି ନାହିଁ ।

ଗୋଟାଏ ବାଜିବାକୁ ଆଉ କିଛି ସମୟ ଥିଲା ମୁଁ ଶୁଣିପାରିଲି ସିଢ଼ିରେ କାହାର ପାଦ ଶବ୍ଦ ।

ଭାବିଲି, ବୋଧେ ରଜତ ଆସୁଛି ।

ରଜତ ଆସିଲା ।

ମୋତେ ଓ ସୁଚସ୍ମାକୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲା, ଅସୀମ୍...ଚନ୍ଦ...

ତା'ପରେ ସେ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲା ମୀରା ପାଖକୁ । ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇ ପଚାରି ଦେଲା କେତେଟା ପ୍ରଶ୍ନ ।

ମୁଁ ତା'କୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇ ସବୁ କହିଲି ।

ବାପା କାହାନ୍ତି...ବୋଉ କାହାନ୍ତି ଚନ୍ଦ ?...

ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୋଇବାକୁ ଗଲେ ରଜତ । ଅନେକ କହିବାପରେ ଶୋଇବାକୁ ଗଲେ ।...କହିଲି ମୁଁ ।

ଟେଲିଗ୍ରାମ ପାଇ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଲୋକାଲ୍‌ରେ ଆସୁଛି । ଆଉ କଣ କରିଆନ୍ତି କହିଲୁ ?...ସେ ବ୍ୟସ୍ତହୋଇ କହିଲା ।

ତୁ ସେଥିପାଇଁ ଆଉ ବ୍ୟସ୍ତ ହ'ନା ସବୁ ଠିକ ଅଛି । ସୁଚସ୍ମା ପାଇଁ କେଉଁଠି ଶୋଇବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଦେ, ସେ ବି କାଲିଠୁଁ ଏଠି ଏମିତି ବସିଛନ୍ତି ।.. କହିଲି ରଜତ୍‌କୁ ।

ରଜତ୍ ସୁଚସ୍ମା ପାଖକୁ ଯାଇ ସ୍ନେହରେ ତା' ମୁଣ୍ଡକୁ ଆଉଁସି କହିଲା, ଚନ୍ଦ · ଶୋଇବୁ ଚାଲ ।

ରଜୁ ଭାଇ ! ମୁଁ ଶୋଇବି ନି, ମୀରାକୁ ଛାଡି ମୁଁ ଶୋଇବାକୁ ଯାଇ ପାରିବିନି ରଜୁଭାଇ ।

ତା'ର ଜିଦ୍‌କୁ ଦେଖି ରଜତ ତା'ର ଆଖି ପୋଛି ଦେଇ କହିଲା, କାନ୍ଦୁଛୁ କାହିଁକି ରେ ? ପାଗଳଟା...

ମୁଁ କିଛି କହି ପାରିଲି ନାହିଁ ସେଇ ପରିସ୍ଥିତିରେ ।

ସେମିତି ରାତି ସାରା ଆମେ ତିନିହେଁ ମୀରା ପାଖରେ ବସି ରହିଲୁଁ ।

ସକାଳ ହେଲା ।

ସକାଳେ ଡାକ୍ତର ଆଗ୍ରୱାଲ ଆସି ମୀରାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଗୋଟିଏ ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ ଦେଲେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଦେଖିଲି ମୀରା ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଆଖି ଖୋଲୁଛି । ତା'ର ଚେତା ଫେରି ଆସୁଥିବା ଦେଖି ଆମେ ସମସ୍ତେ ତା'କୁ ଚାହିଁ ରହିଲୁ ।

ମୀରା ଆଖି ଖୋଲି ଥରେ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ଆଣିଲା ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଡ଼େ । କମ୍ପିତ ସ୍ୱରରେ କହିଲା, ପା···ଣି ।

ସୁଚିତ୍ରା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପାଣି ଆଣି ତା' ପାଟିରେ ଦେଲା ।

ଦୁଇ ଢୋକ ପିଇ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କହିଲା, ବୋ···ଉ ।

ତା'ର କଥାଶୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁହଁ ଆନନ୍ଦରେ ଭରିଉଠିଲା ।

ମୀରାର ମା ଆନନ୍ଦରେ ଆତ୍ମହରା ହୋଇ ତା' ମୁହଁରେ ଅଜାଡ଼ି ଦେଇ ଗଲେ ତାଙ୍କର ଚିର ସଞ୍ଚିତ ସ୍ନେହ ।

ଆଉ କିଛି ଭୟ ନାହିଁ କହି ଡାକ୍ତର ଆଗ୍ରୱାଲ ଚାଲିଗଲେ ।

ଦଶଟା ବେଳେ ଘରକୁ ଫେରିଲି, ମନ କିନ୍ତୁ ମୀରା ପାଖରେ ଥାଏ ।

ଘରେ ମିଥ୍ୟା କୈଫିୟତ ଦେଇ ପୁଣି ଚାଲିଲି ମୀରା ପାଖକୁ ।

ମୁଁ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲି ମୀରା ସୁସ୍ଥ । ଖୁସିହେଲି । ଯାହାହେଉ ଆଶଙ୍କାରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଗଲୁ ।

ମୀରା ମୋତେ ଦେଖି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କହିଲା, ଅସୀମ୍ ଭାଇ···

କଣ ମୀରା ?···ତା'ର ମୁହଁ ପାଖକୁ ମୋର ମୁହଁକୁ ନେଇ ପଚାରିଲି ଆଗ୍ରହରେ ।

ଦୁଇଦିନ ହେଲା ଆସୁ ନଥିଲ କାହିଁକି ?···ସେ ସେମିତି ଧିରେ ପଚାରିଲା ।

ମୁଁ ସାମାନ୍ୟ ହସି କହିଲି, କିଏ କହିଲା ମୁଁ ଆସୁ ନଥିଲି ?

ମିଛ କଥା···ଉଃ···ହଠାତ୍ ସେ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଅସ୍ଥିର ହେଲା ।

କଣ ହେଲା ମୀରା ?···

ମୁଣ୍ଡଟା ବିନ୍ଧୁଛି ଭାଇ···

ତୁ ଆଉ କଥା କହନା, ଟିକିଏ ଶୋଇଯା, ମୁଁ ମୁଣ୍ଡ ଚିପି ଦେଉଛି ।···

ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ତା'ର ମୁଣ୍ଡକୁ ଆଉଁସି ଦେଲି । ତା'ର ଲଲାଟ ଉପରେ ସୁଚିତ୍ରା ଖଣ୍ଡେ ଓଦା କନା ପକାଇ ଦେଲା ।

ମୀରା ମୋ କୋଳ ଉପରେ ମଥାକୁ ରଖି ଶୋଇଗଲା ।

ରଜତ ଖାଇସାରି ଆସି ସୁଚିତ୍ରାକୁ କହିଲା, ଯା ଚଟ ଖାଇ ଆସିବୁ, ବୋଉ ତୋ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷାକରି ରହିଛି ।....

ସୁଚିତ୍ରା ନୀରବରେ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲା ।

ମୁଁ ଧୀରେ ମୀରାର ମୁଣ୍ଡକୁ ଉଠାଇ ତକିଆ ଉପରେ ରଖିଦେଲି ।

ପଙ୍ଖାଟା ଅନ୍ କରିଦେ ରଜତ ।···ମୁଁ କହିଲି ମୀରା ଉପରେ ଚାଦରଟା ଘୋଡ଼େଇ ଦେଇ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ପଚାରିଲି, କଟକ କାହିଁକି ଯାଇଥିଲୁ ?

ଗୋଟିଏ ନୂଆ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିବ ବୋଲି ଠିକ କରିଛି ଅସୀମ୍, ତୋ ମତ କଣ କହିଲୁ ?···ମୋତେ ଖଣ୍ଡେ ସିଗାରେଟ ବଢ଼ାଇ ସେ ଖଣ୍ଡେ ନେଇ କହିଲା ।

କଣ ସେ ବ୍ୟବସାୟଟା ନ କହିଲେ ମୋର ମତ କେମିତି ଦେବି ?···ହସି କହିଲି ।

ବାସ୍ତବରେ ମୋର କଟକ ଯିବା କିଛି ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା ଏମିତି କେତେଟା ଜିନିଷ କିଣିବାପାଇଁ ଯାଇଥିଲି ।

ମୁଁ ବି ଭାବୁଛି ବ୍ୟବସାୟଟା ମନ୍ଦ ହେବନି ।···ତା’ଆଡକୁ ଚାହିଁ କହିଲି ।

କଣ ମନ୍ଦ ହେବନି, ଛେନା ଗୁଡ ? ମୁଁ କଣ କରିବି କିଛି ନଜାଣି କହିଲି କଣ ନା ବ୍ୟବସାୟଟା ମନ୍ଦ ହେବନି ।···

ସେଇ କଥାତ ମୁଁ କହୁଛି । ତୁ ସେଇଟା ନକହି ଇଆଡ଼ ସିଆଡ଼ ଗପିଗଲୁ । ଭାବିଲି, ଯେଉଁ ବ୍ୟବସାୟଟା ତୁ କରିବାକୁ ଯାଉଚୁ ଧନ ବଢ଼ାଇବ ।···ହସି ହସି କହିଲି ।

ସେ ମଧ୍ୟ ହସିଲା । ତା’ପରେ ଆଉ ଖଣ୍ଡେ ସିଗାରେଟ ମୁହଁରେ ଧରାଇ କହିଲା, ହଁ ଅସୀମ, ଲାଭତ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ ତେବେ କିଛି କଷ୍ଟ ସହିବାକୁ ହେବ ।

ସେତ ହେବ ଯାହା ହେବାକୁ ଅଛି, ପ୍ରଥମେ କହ କଣ କରିବାକୁ ଯାଉଚୁ ?···ମୁଁ କହିଲି ବିରକ୍ତ ହୋଇ ।

ଆରେ ହଁ ; ଅସଲ କଥାଟା ନକହି···ଆଚ୍ଛା ଗୁଡ ସେ ସବୁ ହ, କେଉଁଝରରେ ଆଇରନ୍ ମାଇନ୍ ଲିଜ୍‌କୁ ନେବି ବୋଲି ଭାବୁଛି । ତୋ ମତ କଣ କହ ।···

ତୁ ଏକୁଟିଆ ଟଙ୍କା ଖଟାଇବୁ ନା ପାର୍ଟନରସିପ୍ ?···

ଏକୁଟିଆ ନୁହେଁ କି ପାର୍ଟନରସିପ୍ ବି ନୁହେଁ । ଗୋଟିଏ ଲିମିଟେଡ୍ କମ୍ପାନି କରିବାକୁ ଆମେ ଭାବୁଚୁ···

ଆମେ···ମାନେ ?

ଏତେବେଳଯାଏଁ ଆମେ ଦଶଜଣ ଅଛୁଁ । ଆଉ କେତେଟା ସେଆର ବିକ୍ରୀ କରି ଦେଲେ ହେଲା ।

ଭଲ ହେବ ତ ନିଶ୍ଚୟ । ତୁ ତ ଜାଣୁ ବ୍ୟବସାୟର 'ବ' ଅକ୍ଷର ମୁଁ ଜାଣେନ ।

ତୋର ନିଜମତ ତ ଅଛି ।

କିଛି ସମୟ ଭାବି କହିଲି, ବାପା କଣ କହୁଛନ୍ତି ?

ବାପା ରାଜି ।...କହିଲି ସେ ।

ଏଇ ବ୍ୟବସାୟ ନିଶ୍ଚୟ କର ରଜତ ।

ମୀରାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଗଲା ନିଦ ଭାଙ୍ଗିବା ଦେଖି ଆମର ଗପ ବନ୍ଦ ।

ମୁଁ ମୀରାକୁ ପଚାରିଲି, କଣ ମୀରା ?

ଶୋଷ ହେଉଛି ।...ଧୀରେ ସେ କହିଲା ।

ପାଣି ଦେଲି । ପାଣି ପିଇ କହିଲା, ଶଙ୍କ କାହିଁ ?

ଖାଇବାକୁ ଯାଇଛି ।...କହିଲା ରଜତ ।

ରଜତ ପାଟିରୁ ଏତିକ ବାହାରିଛି କି ନାହିଁ ସୁଚରିତା ଆସି କହିଲା, କଣ ରଜୁଭାଇ ?

ମୀରା ଡାକୁଛି ।...କହିଲା ସେ ।

ସୁଚରିତା ମୀରା ପାଖକୁ ଆସିଲା ।

ମୁଁ ବୁଝି ପାରିଲି ସେ କାହିଁକି ସୁଚରିତାକୁ ଖୋଜୁଥିଲା । ମୁଁ ରଜତକୁ କହିଲି, ଆ ଯିବା; ତୋ ରୁମକୁ ।

ରଜତ କିଛି ନକହି ଆସିଲା । ତା' ରୁମ୍‌କୁ ଆସି ତା'ର ଖଟ ଉପରେ ମୁଁ ଶୋଇ ରହିଲି । ରଜତ ବି ମୋ ପାଖରେ ଶୋଇଲା ।

ଆଉ ତୋ କଥା କଣ କହ ?...ପଚାରିଲା ସେ ।

ମୋ କଥାରେ ଆଉ କିଛି ନୂଆ ନାହିଁ । ସେଇ ପୁରୁଣାକୁ ଓଲଟ ପାଲଟ କଲେ ଯାହା ପାଇବୁ ସେତିକ ।...କହିଲି ମୁଁ ।

ତୁ ଆଉ ଦାର୍ଶନିକ ପରି କହନା ଅସୀମ, ମୁଁ ସିରସ୍ଲି ପଚାରୁଛି ।

ମୁଁ କଣ ଥଟ୍ଟା କରୁଛି ଭାବୁଛୁ ?

କଣ କରିବାକୁ ଠିକ୍ କରିଛୁ ? ସେ ପଚାରିଲା ।

କଣ କରିବି; ତୁ କହ ।...

କହିବି, କଣ କରିବୁ ତୁ ? ତୁ ପୁଣି ପରୀକ୍ଷାଟା ଦେଇ ଦେ ।

ମୁଁ ହସିଲି ତା' କଥାଶୁଣି ।

କଣ ଭାବୁଛୁ ? ହସିଲୁ ଯେ... ପୁଣି ସେ ପଚାରିଲା ।

ହଉ ପରୀକ୍ଷା ଦେବି, ତା'ପରେ ?...

ମୋ ମତରେ ତୋର ଅନ୍ତତଃ ବି. ଏ. ଟା ପାସ୍ କରିବା ଉଚିତ ।

ମୁଁ ପଚାରିଲି ବି ଏ. ଡିଗ୍ରୀଟା ପ୍ରତି ତୋର ଏତେ ମମତା କାହିଁକି ?

ମମତା ନୁହେଁ, ଆଜି କାଲିକାର କଥାତ ତୁ ଜାଣୁ, ବି. ଏ. ଖଣ୍ଡେ ପାସ ନ କଲେ ...

ତୁ ବୋଧେ ଜାଣିନୁ ରଜତ. ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତି ଭିତର ଦେଇ ଗତିକରୁଛି, ମୋ ମନର ଅବସ୍ଥା କଣ ଆଉ ଘରର ଅବାହାବା କେମିତି ? ତୁ ଏ'ସବୁ ବୁଝି ପାରିବୁନିରେ ।

ଆଚ୍ଛା ତୁ କଣ କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଛୁ କହିଲୁ ?...ପୁଣି ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲା ।

ଭାବୁଛି ଚାକିରୀ କରିବି ।

କି ଚାକିରୀ ?

ଯାହା ମିଳିବ ।

ତୋ ମୁଣ୍ଡ ଠିକ୍ ଅଛି ତ ?

ହଁ ଭାଇ, ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହୋଇନି । ଖରାପ ହୋଇଯିବ ଯଦି ଏମିତି ଆଉ କିଛି ଦିନ ଘରେ ବସି ରହିବି । ମୁଁ ନିଜେ ନିଜେ ରୋଜଗାର ନ କରିବାଯାଏଁ ଶାନ୍ତି ନାହିଁ ।···

ସେ କିଛି କହିଲା ନାହିଁ । କଣ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ କହିଲା, ବାସ୍ତବିକ ଏଇ ସଂସାରଟା ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର ଅସୀମ । ମଣିଷର ଭାଗ୍ୟ ବି ବଡ଼ ଅଦ୍ଭୁତ । ମଣିଷ ଯାହା ହେବାକୁ ଆଶା କରିଥାଏ, ଆଉ ହୁଏ କଣ ? ଚାକିରି କଲେ ଯଦି ଶାନ୍ତି ପାଇବୁ ବୋଲି ଭାବୁଛୁ ତେବେ ଚାକିରି ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କର । ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଭବିଷ୍ୟତ ହାତରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଦେଖ୍ କଣ ହେଉଛି ।

ମୁଁ ନୀରବ ରହିଲି ତା' କଥା ଶୁଣି । କିଛି ସମୟ ପରେ ଆମେ ଦୁହେଁ ଶୋଇଗଲୁ ସେଇ ଖଟ ଉପରେ । ଆମକୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ନିଦ ଆସିଗଲା ।

ହଠାତ୍ କାହାର ହାତର ସ୍ପର୍ଶପାଇ ମୁଁ ଉଠି ବସିଲି । ଦେଖିଲି ସୁଚିତ୍ରା ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ମୋ ସାମନାରେ ।

ସେତେବେଳେ ସନ୍ଧ୍ୟା ।

ରଜତ ନଥିଲା ମୋ ପାଖରେ ।

ସୁଚିତ୍ରାକୁ ଚାହିଁଲି । ସେ ଜଳଖିଆ ରଖିଥିଲା ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ

ରଜତ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ?···ପଚାରିଲି ମୁଁ ।

ତଳଘରେ ମଉସାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛନ୍ତି ।···ମୋତେ ଚାହିଁ ସେ କହିଲା ।

ମୀରା ପାଖରେ କିଏ ଅଛନ୍ତି ?

ମାଉସୀ ବସିଛନ୍ତି । ଚାଲନ୍ତୁ ମୁହଁ ଧୋଇବେ, ଜଳଖିଆ ଆଣିଛି ।

ଡାକ୍ତର ଆସିଥିଲେ ?···

ହଁ ।···କହିଦେଇ ସେ ମୋର ଆଉ କୌଣସି କଥାକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲା ।

ମୋତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା ତା'ର ଏଇ ଅଭିନୟ ଦେଖି । ମୁହଁ ଧୋଇ ଜଳଖିଆ ଖାଇ ମୀରା ପାଖକୁ ଚାଲେ ।

ମାଉସୀଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ଦୁଇ ଚାରି ପଦ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲା । ଏଥି ମଧ୍ୟରେ ସୁଚରିତାର ଭାବକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲି ।

ସାତଟା ବାଜିଲା । ମୁଁ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲି । ମୀରା ପାଖକୁ ଆସି କହିଲି, ଯାଉଛି ମୀରା ।···

ପୁଣି କେବେ ଆସିବ ? ·· ସେ ପଚାରିଲା ।

କାଲି ସକାଳେ । ଦେଖ୍ ତୁ ଆଉ ବେଶୀ କଥା ହେବୁନି···

ସେ ମୋ କଥା ଶୁଣି ସାମାନ୍ୟ ହସିଲା । ମୁଁ ହସି ସେଠାରୁ ଚାଲି ଆସିଲି ।

ତହିଁ ଆରଦିନ ସକାଳେ ମୀରାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଯାଇ ପାରିଲି ନାହିଁ ।

ତିନଟା ବେଳେ ତାଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖେ ତ ରଜତ ବେଡିଙ୍ଗ୍ ବାନ୍ଧିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲି, କିରେ, ପୁଣି କୁଆଡେ ଯିବାକୁ ବାହାରିଛୁ ?···

ଭୁବନେଶ୍ୱର ।···କହି ସେ ଜିନିଷପତ୍ର ସଜାଡ଼ିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲା ।

କେବେ ଫେରିବୁ ?···

କହି ପାରିବି ନା ଭାଇ, କେତେ ଦିନ ଲାଗିବ କେଜାଣି ?

ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍ ରେ ଯିବୁ ବୋଧେ ?···

ହୁଁ ···

ମୁଁ ଆଉ କିଛି ନ କହି ମୀରକୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ତା' ରୁମ୍‌ରୁ ବାହାରକୁ ଗଲାବେଳେ ସେ ମୋତେ ଡାକି କହିଲା, ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଟିକିଏ ଷ୍ଟେସନକୁ ଆସିବୁ ଅସୀମ ? ତୋତେ କେତୋଟା କଥା ପଚାରିବାକୁ ଅଛି ।

କଣ ପଚାରିବୁ ?···

ସେ ସାମାନ୍ୟ ହସି କହିଲା; Confidential Talk, ଏଠି କହି ହେବନି ।

ଓଃ ଯେଉଁ Confidential ତ, ହୁଁ··· । ସେଠାରୁ ଚାଲି ଆସିଲି ମୀରା ପାଖକୁ ।

ଦେଖିଲି, ଖଟକୁ ଆଉଜି ମୀରା ବସିଛି ।

ମୁଁ ତା'ପାଖରେ ବସି କହିଲି, କହ ମୀରା କେମିତି ଅଛୁ ?···

ସକାଳେ ଆସିଲନି ଯେ···?···ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ସକାଳେ ! ହଁ ସକାଳେ ଆସି ପାରିଲିନି, ଟିକିଏ କାମ ଥିଲା । ମୋର ଆସିବା ନ ଆସିବା ସାଙ୍ଗେ କଣ ଅଛି ?

ଭଲ ଲାଗୁଛି ଆଜ । ସତରେ ଅସୀମ୍ ଭାଇ, ତୁମେ କଥା ବନାଇବାରେ ଖୁବ୍ ଓସ୍ତାଦ ଅଛ ବୋଲି ମୁଁ ଆଗରୁ ଜାଣି ନଥିଲି । ସେ ହସି କହିଲା ।

ଆଗରୁ ଜାଣିଥିଲେ ବୋଧେ ମୋତେ ଗୁରୁ କରିଥାନ୍ତ ?··· ମୁଁ ବି ହସିଲି ।

ଇଲେ ବୋଉ, ତୁମକୁ କିଏ ଗୁରୁ କରିବନି ?... ଦୁଷ୍ଟାମି କରି କହିଲା ସେ ।

ଏତେବେଳଯାଏଁ ସୁଚନ୍ଦା ଉପରେ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ି ନ ଥିଲା । ମୀରାର କଥାଶୁଣି ସେ ଯେତେବେଳେ ହସିଲା ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ଯାଇଁ ତା'ଉପରେ ପଡ଼ିଲା ।

ଅସୀମ ଭାଇ···

ଉଁ···କଣରେ !

କଣ ଭାବୁଛନ୍ତ ?···

କାହିଁ, କିଛି ଭାବୁନାହିଁ ! କଣ କହିବା'କୁ ଚାହୁଁଛୁ ?···

ସୁଚନ୍ଦା କଣ କାମରେ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲା ।

ସେ ଚାଲିଗଲେ କାହିଁକି ମୀରା ?

ଭାଇ କହୁଥିଲେ ତୁମେ ଚାକିରି ଖୋଜୁଛ ?···ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ପଚାରିଲା ସେ ।

ହିଁ···

ସତରେ ତୁମେ ଚାକିରି କରିବ ଅସୀମ ଭାଇ ?···

ହିଁ, ଚାକିରି ନକରି ଆଉ କଣ କରିବ କହିଲୁ ?···

କି ଚାକିରି କରିବ ?

ହିଁ, ଯଦି ନିହାତି ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁ ତେବେ କହୁଛି । ଯେଉଁଠି ଯାହା ପାଇବି ମୁଁ କରିବି ମୀରା ମୋର ଶିକ୍ଷାରେ କଣ ଚାକିରି ମିଳିବ; ତୁ କଣ ଜାଣିନୁ ?···

କଣ ?···

ନିହାତି ପକ୍ଷେ ଖଣ୍ଡିଏ କିରାଣୀ ଚାକିରି ।

ତୁମେ କିରାଣୀ ହେବ ଅସୀମ ଭାଇ !···ବିସ୍ମୟରେ ପଚାରିଲା ସେ ।

ହିଁ···କାହିଁକି ତୋ ମନକୁ ପାଉନି ? ତୋ'ର ଅସୀମ ଭାଇର ଭାଗ୍ୟରେ ଆଉ କିଛି ଚାକିରି ନାହିଁରେ···କିରାଣୀ ଚାକିରିହିଁ ଶେଷ ସମ୍ବଳ । ମୋର ଏଇ ଗୋଟିଏ ଜୀବନ ପାଇଁ ସେଇଟା କଣ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ?···

ଅସୀମ ଭାଇ, ମୋର ଗୋଟିଏ କଥା ରଖିବ ? ତୁମେ ଗୃହତ୍ୟାଗ କରନା ।···ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ କହିଲା ସେ ।

ମୁଁ ହସି ହସି କହିଲି, ଆଉ କଣ କରିବି କହ ।·

ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ସେହି ଗୋଟିଏ କଥା । କାହିଁକି ? କଣ ସେମାନେ ମୋ ପାଠରୁ ପାଇବେ ?

ତୁମେ ଆହୁରି ପାଠ ପଢ଼ ।

କରଣୀ ଗୃହତ୍ୟାଗ କଥା ଶୁଣି ଏମାନଙ୍କ ପାଟି ପିତା ହୋଇ ଯାଉଛି । ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ଏଇ ସଂସାରରେ କରଣୀର ସମ୍ମାନ ନାହିଁ । ମୋତେ କରଣୀ ଗୃହତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ତା'ଛଡ଼ା ମୋର ଆଉ କିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ମୀରା ଧନୀ ଘରର ଝିଅ । ରଜତ ତା'ର ଭାଇ । ଦୁହିଁଙ୍କର ମନ ସମାନ । ସେଥିପାଇଁ ଦୁହିଁଙ୍କର ମତ ଗୋଟିଏ । ମୁଁ କରଣୀ ଗୃହତ୍ୟାଗ ନ କଲେ ସେମାନେ ସୁଖୀ ହେବେ ।

କିନ୍ତୁ ସେଇ କରଣୀ ଗୃହତ୍ୟାଗ ମୋତେ ଅନେକ ବାଗରେ ଏଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଶାନ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତିଦେବ ସେମାନେ କେବେ ବୁଝିବେ ମୋତେ କେବେହେଲେ ବୁଝି ପାରିବେ ନାହିଁ । ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ ।

ତେବେ କଣ ମୁଁ କରଣୀ ହେଲେ ମୀରା ଓ ରଜତ ମୋତେ ଭଲ ପାଇବେନି ? ମୋର କରଣୀ ଗୃହତ୍ୟାଗ କଣ ଆମ ବନ୍ଧୁତାର ଅନ୍ତରାୟ ହେବ ?

ବୁଝି ପାରିଲି, ଗୃହତ୍ୟାଗର ନାଁ ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ମୋର ନିଜତ୍ୱକୁ ଘୃଣା କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଲେଣି । କରନ୍ତୁ···

ଅସୀମ ଭାଇ !···

କଣ ମୀରା ?

କଣ ଭାବୁଛ ?···ଧୀରେ ପଚାରିଲା ସେ ।

ମୋର ଆଉ ଭାବିବାକୁ କଣ ଅଛି ଯେ ଭାବିବି ?

ତୁମେ ମନ କଷ୍ଟ କରୁଛ ?···

ନାହିଁ ତ । କାହିଁକି ମନ କଷ୍ଟ କରିବି ?

ସେଇଆ ମୁଁ ଦେଖୁଛି ।

ମୀରାର ଛଳ ଛଳ ଆଖିକୁ ଚାହିଁ ମୋର ଆଖି ବି ଲୁହରେ ଭରି ଗଲା । ମୁଁ ସାଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉଠି ଆସି ମୀରା ଆଖିର ଲୁହ ପୋଛି ଦେଲି ।

କାହାର ସ୍ପର୍ଶ ପାଇ ମୁଁ ବୁଲି ଦେଖିଲି ମୀରା ମୋ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ।

ତା'ର ଆଖି ପୋଛି କହିଲି, କାନ୍ଦୁଛ କାହିଁକିରେ, ଚାଲ ଶୋଇବୁ ।

ତାକୁ ଧରି ଖଟ ପାଖକୁ ଆଣି ତା'କୁ ଶୋଇ ଦେଲି ।

ଅସୀମ ଭାଇ···

କଣ···

ତୁମେ କଣ ଭାବୁଛ, ମୁଁ ତୁମ ମନକଥା ବୁଝି ପାରୁନ ?···

ମୁଁ ତା'ର ହାତ ମୁଠାକୁ ଚାପି ଧରିଲି । ତା' ପ୍ରଶ୍ନର କଣ ଉତ୍ତର ଦେବି କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରୁ ନ ଥିଲି । ତା'ର ମୋ ପ୍ରତି ଯେଉଁ ଅନୁରାଗ ଅଛି, ସେଥିରୁ ମୁଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଅନୁମାନ କରି ପାରୁଥିଲି, ସେ ମୋର ମନ କଥା ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ବିଫଳ ହୋଇନ ।

ମୋ ଗଣ ଅସୀମ ଭାଇ ! ତୁମେ ନିଜକୁ ଆଉ କଷ୍ଟ ଦିଅନି । ଦେଖିଲ, ଏମିତି ଭାବି ଭାବି ତୁମ ଦେହ କଣ ହେଲାଣି···
ମୀରା ମୋର ନିଜ ଭଉଣୀ ନୁହେଁ । ତା'ମୁହଁରୁ ମିଠା କଥା ଶୁଣି ମୋର ମନ ଆନନ୍ଦରେ ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲ ହୋଇ ଉଠିଲା । ତା'ର ଏଇ ପ୍ରୀତିର ବିନିମୟରେ ମୁଁ ତା'କୁ କଣ ଦେବି ।

ମୋର ଛଳ ଛଳ ଆଖିକୁ ପୋଛି ଦେଇ କହିଲି, କାହିଁକି ତୁ ତୋର ଏଇ ସ୍ନେହ ଡୋରିଭିତରେ ମୋତେ ବାନ୍ଧି ରଖୁ ମୀରା ? ମୁଁ ତୋତେ କଣ ଦେଇପାରିବି ? ମୁଁ ଦରିଦ୍ର, ମୋର କିଛି ନାହିଁ । ତୋର ଏଇ ସ୍ନେହଟିକକହିଁ ମୋର ସମ୍ପଦ··ତାକୁ ମୁଁ···

ସତରେ ଅସୀମ ଭାଇ ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହୋଇ ଗଲାଣି, ମୁଁ କଣ କହିଲି ଯେ ତୁମେ ତା'ର ଏତେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରୁଛ··, ସେ ଅଭିମାନ କରି କହିଲା ।

ତା'ର ଏଇ ଅଭିମାନୀ କଥାରେ ମୋ ମନର ସବୁ ଦୁଃଖକୁ ଦୂର କରିଦେଲା ।

ସୁଚେତା ଆସି ଔଷଧ ଖୁଆଇ ଦେଲା ମିରାକୁ ।

ଦେଖୁଛ ଅସୀମ ଭାଇ, ଏ' ମୋର କେତେ ସେବା କରୁଛି ? ହଁ, ନଣନ୍ଦର ସେବା ନ କରି ଯିବ କୁଆଡେ··· ଯେତେହେଲେ ସେ ମୋର ସୁନା ଭାଉଜ ··· ଆଉ·····

ଫାଜିଲ୍···ବଦମାସ୍ । ··କହିଦେଇ ସୁଚେତା ଲାଜରେ ସଢ଼ିଯାଇ ସେଠାରୁ ଚାଲିଯିବାକୁ ବସିଲା ।

କିନ୍ତୁ ମିରା ତା'ର ଶାଢ଼ୀ କାନିଟାକୁ ଟାଣିଧରି କହିଲା । ରାଗୁଛ ନୂଆବୋଉ, ଆଗୁ ମୁଁ କ୍ଷମା ମାଗୁଛି, ତୁମେ ରାଗିଗଲେ ଯେ ମୋର ସର୍ବନାଶ ହୋଇଯିବ ।

ଓଃ ··· ବଦମାସ୍‌ଟା ମୋ କାନକୁ ଛାଡୁନ୍ଥି କ ନାହିଁ···, ସୁଚରିତାର କଥାରେ ଲଜ୍ଜା ଏବଂ କ୍ରୋଧ ମିଶି ରହିଥିଲା ପରି ମୋର ମନେ ହେଲା ।

ମୁଁ କହିଲି, କାନଟା ଛାଡୁନ୍ଥି କି ନାହିଁ ନ ପଚାରି ··· ଆଗୁ ମୀରା ଛାଡିଦେ···

ମୋ କଥା ଶୁଣି ମୀରା କାନଟା ଛାଡ଼ିଦେଲା । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସୁଚରିତା ସେଠାରୁ ଦୌଡି ଚାଲିଗଲା ମୁହଁଟାକୁ ବିକୃତ କରିଦେଇ ।

ସେ ଚାଲିଯିବା ପରେ ମୀରାର ପଦ କେତୋଟି ମୋର ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରିଦେଲା । ତେବେ କଣ ରଜତ ସାଙ୍ଗେ ସୁଚରିତାର ବିବାହ ହେବାର ଠିକ ହୋଇ ସାରିଛି ? ତା' ନ ହେଲେ ମୀରା ତାକୁ 'ନୂଆ ବୋହୂ' କହି କାହିଁକି ଚିଡ଼େଇ ଥାଆନ୍ତା ?

ଏହି ଯୋଡି ବି ଖୁବ୍ ମାନିବ । ମାନିବନି କେମିତି ? ରଜତ ଗ୍ରାଜୁଏଟ । ଧନୀ ସନ୍ତାନ । ଗୋଟିଏ ଜାତି, ଗୋଟିଏ ସମାଜର ଦୁହେଁ । ଦୁହିଁଙ୍କର ବିବାହ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ହୋଇପାରିବ । ଚିନ୍ତି ତୁମ ମନକୁ କେମିତି ପାଉଛି ଭାଇ ?··· ହଠାତ୍ ପଚାରିଲା ମୀରା ସାମାନ୍ୟ ହସି ।

ଆଁ··· ହଁ···ଭଲ ଝିଅଟିଏତ । ···କହିଲି ମୁଁ ସଙ୍କୋଚରେ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ।

ମୋର ଉତ୍ତର ଶୁଣି ସେ ହସିଲା । ତା'ପରେ କହିଲା, ତେବେ ତୁମ ମନକୁ ପାଇଛି ?"

କାହିଁକି, ଆଉ କାହା ମନକୁ ପାଇନ ନା କଣ ? ···ମୁଁ ମଧ୍ୟ ହସି ପଚାରିଲି ।

ନାଇଁ ସେମିତି ଖାଲି ପଚାରିଲି ନା...

ମୀରାକୁ ପଚାରି ପାରିଲି ନାହିଁ ତା'ର ବିବାହ ସମ୍ବନ୍ଧରେ । ପଚାରିବାକୁ ସାହାସ ହେଲାନାହିଁ । ସେ ଯଦି ମୋ କଥାର ଆଉ କିଛି ଅର୍ଥ ବାହାର କରେ ତେବେ ସବୁ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଯିବ । ଏଇ ଆଶଙ୍କାରେ ତାକୁ କିଛି ପଚାରିଲି ନାହିଁ ଅନେକ କିଛି ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲେ ବି ।

ରଜତ ଓ ସୁଚରିତା ଯଦି ବିବାହ କରନ୍ତି ତେବେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ସୁଖୀ ହେବି । ତାଙ୍କର ବିବାହରେ ମୁଁ ଦୁଃଖ କରିବା କିଛି କାରଣ ଆଧ ନାହିଁ । ହୋଇପାରେ, ସୁଚରିତାକୁ ମୁଁ ଭଲ ପାଇଛି । ତେବେ ମୁଁ ତ ସେମିତି କିଛି ଗୁରୁତର ଦୋଷ କରିନି ତା'କୁ ଭଲପାଇ ? ଭଲ ପାଇବା ମଣିଷର ଯେକେତୋଟି ଜନ୍ମଗତ ସ୍ୱଭାବ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ । ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତୁକୁ ଦେଖିଲେ ସମସ୍ତେ ଭଲ ପାଇବେ । ମୁଁ ବି ସେମିତି ଗୋଟାଏ ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତୁକୁ ଦେଖି ଭଲ ପାଇଛି । ଏଥିରେ ବା ମୋର ଦୋଷ କଣ ?

ସୁଚରିତାକୁ ପାଇଲେ ମୁଁ ଯେତିକି ସୁଖୀ ହୋଇପାରି ଥାଆନ୍ତି ତା'କୁ ନ ପାଇଲେ ଯେ ମୁଁ ଦୁଃଖ ପାଇବି ଏହି ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣା ମୋର ନାହିଁ । ପାଇବା ଏବଂ ନ ପାଇବା ଭିତରେ ପ୍ରଭେଦ ଅଛି ନିଶ୍ଚୟ ଯେମିତି ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖ ଭିତରେ ତଫାତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ମୋର ଏଇ ସୁଚରିତାକୁ ପାଇବା ନପାଇବା ଭିତରେ ସେତେବେଳେ କିଛି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନ ଥିଲା । ସୁଚରିତାର ଓ ମୋର ପରିଚୟ ଅଳ୍ପଦିନର । ତାର ଓ ମୋର ବନ୍ଧୁତା ଘନିଷ୍ଠ ନୁହେଁ । ସେମିତି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମୁଁ ତା'କୁ ପାଇଲେ ସୁଖୀ ହୋଇ ପାରିବି କି ନାହିଁ ଆଉ ତା'କୁ

ନ ପାଇଲେ ଦୁଃଖୀ ହେବ କି ନାହିଁ ମୁଁ କିଛି ଜାଣି ପାରୁ ନଥିଲି । ଦୁଇଟିଯାକ ମୋ ମତରେ ସେତେବେଳେ ସମାନ ଥିଲା ।

ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍ ସମୟ ହୋଇଯିବାରୁ ମୀରାଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ରଜତ ସାଙ୍ଗେ ମୁଁ ଷ୍ଟେସନକୁ ଗଲି । ରାସ୍ତାରେ କେତେଟା ବାଜେ ଯୁକ୍ତି ହୋଇଥିଲା । ସେଗୁଡ଼ାକ ସେମିତି କିଛି ଉଲ୍ଲେଖ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚି ସେ ଖଣ୍ଡେ ସେକେଣ୍ଡକ୍ଲାସ ଟିକେଟ କରିଲେ ମୋ ପାଇଁ ଖଣ୍ଡେ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଟିକେଟ ଆଣିଲେ ।

ସେକେଣ୍ଡ କ୍ଲାସ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ସେ ତା'ର ବେଡ଼ିଙ୍ଗ୍ ଓ ସୁଟ୍କେଶକୁ ରଖି ପ୍ଲାଟଫର୍ମକୁ ଆସିଲା । ମୁଁ ଗୋଟିଏ ସିଗାରେଟ ପାକେଟ୍ ତା' ହାତକୁ ଦେଲି ।

ଗାଡ଼ି ଛାଡ଼ିବାକୁ ଆହୁରି ଅଧଘଣ୍ଟା ଡ଼େରି ଥିଲା ।

ସେ ଖଣ୍ଡେ ସିଗାରେଟ୍ ଲଗାଇ ପାକେଟ୍ଟା ମେତେ ଫେରାଇ ଦେଲା ।

ତୋର confidential talk କଣ ଅଛି ?

ତୁ କିଛି ଜାଣିନୁ ତେବେ ? ଦେଖ ଅସିମ୍ ଗୁଲବାଜି ମୋ ପାଖରେ କରନା, ମୁଁ ସବୁ ଜାଣେ ।···

ମୁଁ ହସିଲି ତା' କଥା ଶୁଣି । ରଜତ ସବୁବେଳେ ଏମିତି ଢ଼ଙ୍ଗରେ କଥା ଆରମ୍ଭ କରେ ।

ମୁଁ କହିଲି ମୋତେ ନ କହିଲେ ମୁଁ କେମିତି ଜାଣିବି

ଚିତ୍ତ କଥା ମୁଁ କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲି ।···କହିଲା ସେ ।

ହଁ କଣ ହେଲା ତା'ର ?···ବିସ୍ମୟରେ ପଚାରିଲି ।

ମୁଁ ଜାଣେ ତୁ ଇଡିଏଟ୍ ।···

ମୁଁ ମାନୁଛି ଇଡିଏଟ୍ । କଥାଟା କଣ କହ !

ଜାଣୁ ସୁଚରିତା ତୋ ପାଇଁ କେମିତି ପାଗଳ ?···କହିଲା ରଜତ ।

ମୋତେ ଜୋରରେ ହସ ମାଡିଲା ।

ତୁ ପାଗଳ ହୋଇ ଗଲୁଣି ନା କଣ ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା ସେ ।

ହସ ବନ୍ଦକରି କହିଲି । ପାଗଳ ମୁଁ ନୁହେଁ ଯେ ତୁ, ମୁଁ କିଏ ଆଉ ସୁଚରିତା କିଏ ? ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ପରିଚୟ ବା କେତେଟା ଦିନର । ସେଥିରେ ସେ ମୋ ପାଇଁ ପାଗଳ ହୋଇ ଉଠିଛି, ଶୁଣିଲେ ଖାଲି ମୁଁ ହସିବିନି ଯେ ଦୁନିଆ ହସିବ । ତୁ ମୋତେ ଥଟ୍ଟା କରନା ରଜତ୍ । ତୁତ ଜାଣୁ, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କେମିତି ଗୋଟାଏ ଅଦ୍ଭୁତ ଜୀବ ହୋଇ ରହିଛି । ସେଥିରେ ସୁଚରିତା ପରି ଯୁବତୀ ମୋତେ···ନା ରଜତ୍, ତୁ ଭୁଲ ବୁଝିଛୁ ।

ଅସୀମ୍ ଗୋଟିଏ କଥା ଶୁଣିବୁ ? ତୁ ଭାଇ ଥରେ ଗାଁକୁ ଯାଇ ବୁଲି ଆ, ସେଠୁ ଫେରିଲେ ଯାଇ ତୋ ମୁଣ୍ଡ ଠିକ୍ ହେବ ।··· କହିଲା ସେ ।

ଥଟ୍ଟା ନୁହେଁ ଅସୀମ୍, ଆଜି ସକାଳେ ଯାହା ମିସ୍ରାଠୁ ଶୁଣିଲି ସେଥିରୁ ମୁଁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ପାରିଛି ରିଣି ତୋତେ ଭଲ ପାଇଛି ଆଉ ତୋତେ ପାଇବା ପାଇଁ··

କିନ୍ତୁ ରଜତ, ଆଜି ମୁଁ ଯାହା ମୀରାଠୁଁ ଶୁଣିଲି ସେଥିରୁ ମୁଁ ଭଲଭାବରେ ବୁଝିପାରୁଛି ସୁଚରିତା ସାଙ୍ଗେ ତୋର ବିବାହ ହେବାପାଇଁ ଯୋଗାଡ଼ ଚାଲିଛି ।...କହିଲି ମୁଁ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ।

ପାଗଳ ନା କଣ ? ତୁ ଭୁଲ ବୁଝୁଛୁ ଅସୀମ୍ । ଆମ ଦୁହିଙ୍କର ବିବାହ ହୋଇ ପାରିବନି । କାହିଁକି ମୁଁ କହି ପାରିବି ନି କିନ୍ତୁ ଏତିକି ତୁ ମନେ ରଖିଥା । ଚିତ୍ରାକୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଛି ସେଇ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ମୁଁ କେବେ ବଦଳାଇ ପାରିବି ନି । ମୁଁ କଦାପି ଏତେ ନୀଚ ହୋଇ ପାରିବିନି ଅସୀମ୍ ! ତୁ ହୁଏତ ବୋଉଠୁଁ ମୋର ବିବାହ କଥା ଆଗରୁ ଶୁଣିନୁ । ତୋତେ ସେ କହିବ ନିଶ୍ଚୟ । ହଁ ଯାହା ସାଙ୍ଗେ ମୋର ବିବାହ ହେବାପାଇଁ ଠିକ ହୋଇଛି ତା'କୁ ଚିତ୍ରା ପ୍ରଥମେ ଦେଖି ପସନ୍ଦ କରିଛି । ପ୍ରଥମେ ତାର ମତ ମୁଁ ଚାହିଁଥିଲି । ଆଗରୁ ଦୁଇ ତିନି ଜାଗାରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ଭାଙ୍ଗିଛି କେବଳ ଚିତ୍ରାର ନା ପସନ୍ଦ ଯୋଗୁଁ । ତୁ ଶୁଣିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବୁ, ନିଜ କଥା ନେଇ ମୁଁ ଚିତ୍ରାଠୁ ଯେତିକି ପରାମର୍ଶ ନେଉଛି ମୀରାକୁ ସେତିକି ପଚାରେନି । ଚିତ୍ରା ମୋର ଭଉଣୀ, ଅସୀମ୍ । ଦେଖି ପାରୁନୁ, ମୀରା ଆଉ ଚିତ୍ରା ଦୁଇ ଭଉଣୀପରି ଦେଖାଯାନ୍ତି । ଭୁଲରେ ବୋଧେ ଭଗବାନ ତା'କୁ ଅନ୍ୟଘରେ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି । ତଥାପି ଚିତ୍ରା ଆଉ ମୀରା ଭିତରେ ମୁଁ କେବେ ତଫାତ ଦେଖିନି ।...... ରଜତ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହୁଥିଲା ।

ମୁଁ କିଛି କହି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ ଯେ ରଜତ ମୋର ସଂଶୟ ଦୂର କରିଦେବ, ଏ ଆଶା ମୋର ନ ଥିଲା । ରଜତର କଥା ମୋର ମନକୁ ଗୋଳମାଳ କରିଦେଲା । ମୁଁ ବୁଝି ପାରୁ ନଥିଲି, ସୁଚରିତା କେମିତି ମୋତେ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛାକଲା ।

ମୋର କେଉଁ ଗୁଣକୁ ଦେଖି ସେ ମୋ ପ୍ରତି ଏମିତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ?

ଆମର ଆଳାପ ଭିତରେ କେତେବେଳେ ଘଣ୍ଟି ବାଜି ସାରିଛି । ଆମର ଖିଆଲ ନାହିଁ । ଗାଡି ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ଗାର୍ଡ଼ ଯେତେବେଳେ ହୁଇସିଲ୍ ଦେଲା ରଜତ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଚଢ଼ି କହିଲା, "ମିରା ପ୍ରତି ଖିଆଲ ରଖିଥିବୁ ଅସିମ୍, ଟିକିଏ କିଛି ସିରିୟାସ ହେଲେ ମୋତେ ଟ୍ରଙ୍କ କଲ୍ କରିବୁ ।"

କହିଦେଇ ମୋତେ ଫୋନ୍ ନମ୍ବର ଦେଲା ।

ଗାଡି ପୁଣି ଷ୍ଟେସନ ଛାଡିଲା । ମୁଁ ସେମିତି ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଉପରେ ଠିଆହୋଇ ରହିଥିଲି ।

ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ମିନଟ୍ ଭାବି କିଛି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚି ନ ପାରି ଘରକୁ ଫେରିଲି । ତହିଁ ଆରଦିନ ସକାଳେ ମୁଁ ମୀରାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲି ।

ଦେଖିଲି, ମୀରା ଖଟ ଉପରେ ବସି ଖଣ୍ଡେ ବହି ପଢ଼ୁଛି, ମୋତେ ଦେଖି ବହିଟାକୁ ଥୋଇ ହସି ହସି କହିଲା, "ଆଜି ଆଉ କିଛି କାମ ନ ଥିଲା ଭାଇ ? ଏତେ ସକାଳୁ ଚାଲି ଆସିଲ ଯେ ?"

ମୁଁ ହସି କହିଲି, କି ବହିଟା ପଢ଼ୁଥିଲୁ ଦେଖେଁ ।

ଗୋଟେ ବାଜେ ବହିମ୍... କହି ବହିଟାକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ।

ମୁଁ ବହିର ମଲାଟକୁ ଦେଖି ବୁଝି ପାରିଲି ସେ କି ବହି ପଢ଼ୁଥିଲା ।

ହୁଁ ତେବେ ଏ ସବୁ ପଢ଼ା ହେଉଛି ନା... ?

ଲଜ୍ଜାରେ ସେ ମୁହଁ ତଳକୁ କରିଦେଲା ମୋ କଥା ଶୁଣି ।

ମୁଁ ହସି କହିଲି, ଆଚ୍ଛା ଛାଡ଼ ସେ ସବୁ, କହ କେମିତି ଅଛୁ ?

—ଆଉ କିଛି ଖରାପ ଲାଗୁନି ଭାଇ ।...କହିଲା ସେ ସେମିତି ମୁହଁ ତଳକୁ କରି ।

—ଡାକ୍ତର ଆସିଥିଲେ ?

—ହଁ, କହିଲେ ଆଉରି ସାତଦିନ ଯାଏ ବିଛଣା ଛାଡ଼ିବାକୁ ଦେବେନି ।...

—ଭଲ ହୋଇଛୁ ।...

ମୁଁ ଏମିତି ପଡ଼ି ରହିଲେ ତୁମକୁ ଭଲ ଲାଗୁଛି ନୁହେଁ ?... କହିଲା ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ।

ମୁଁ ତା'ର ବିସ୍ମୟକୁ ଦେଖି ହସି କହିଲି, ନାରେ ପାଗଲି, ତୋର ଭଲପାଇଁ କହୁଥିଲି । ଆଚ୍ଛା ସୁଚିତ୍ରା ଦେବୀଙ୍କର ଦେଖା ନାହିଁ ଯେ ...

ମୋତେ କଣେଇ ଚାହିଁ ହସି କହିଲା । ହଠାତ୍ ଆଜ ସୁଚିତ୍ରା ଦେବୀ କେମିତି ମନେ ପଡ଼ିଲେ ? ଦେଖ ସେ ଆସିଗଲା ।... ବାସ୍ତବିକ ତୁ ଶହେ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚିବୁ ଲୋ ।...

ମୁଁ ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲି ସୁଚିତ୍ରା ଆମରି ଆଡ଼କୁ ଆସୁଛି ।

ତୋତେ ଆଜ ଅସୀମ ଭାଇ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ଶିଖା । ମୁହଁରେ ଦୁଷ୍ଟ ହସ ଖେଳାଇ କହିଲା ମୀରା ।

ମୋତେ କାହିଁକି ଖୋଜିବେ—ତୋତେ ଖୋଜୁଥିବେ, ତୁ ପରା ତାଙ୍କର ଗେହ୍ଲା ଭଉଣୀ ।...ସୁଚିତ୍ରା ମୋତେ କଣେଇ ଚାହିଁ ମିରାକୁ କହିଲା ।

ତୋର ମୁଣ୍ଡ ବିଗିଡିଗଲା ବୋଧେ, ଆଲୋ ପାଗଳି, ମୋତେ ଖୋଜୁଥିଲେ ସେ ମୋ ସାମନାରେ ବସି ତୋ କଥା କାହିଁକି ପଚାରନ୍ତେ ? ···ମୀରା ହସି କହିଲା ।

ତୁ ଭାରି ଦୁଷ୍ଟ ମୀରା । ମୁଁ କହିଲି କ'ଣ ? ଅଉ ତୁ କଣ କହୁଛୁ, କଏ ଶୁଣିଲେ କଣ କହିବ ଯେ ? ··· କୃତ୍ରିମ ରାଗରେ କହିଲି ମୀରାକୁ

କଏ ଶୁଣିଲେ କଣ କହିବ—ନ କହ ସୁଚେତା ଦେବୀ ଶୁଣିଲେ କଣ କହିବେ, ଏମିତି କହୁଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାଅନ୍ତା ଭାଇ ।··· ମୁରୁକି ହସି କହିଲା ମୀରା ।

ବଡ଼ ବଦମାସ୍ ଟା ।···

ଆଚ୍ଛା ଆଉ କହିବନି । ଏଥର ତୁମେ ଯାହା ପଚାର ପାର ସୁଚେତା ଦେବୀଙ୍କୁ । କହିବ ଯଦି ମୁଁ ଏଠୁ ଚାଲିଯିବାକୁ ବି ପ୍ରସ୍ତୁତ ···ଇଲେ ବୋଉ···ଆରେ ସେମିତି ଚମକୁଛୁ କାହିଁକି ମ ?··· ଚମକି ଉଠି ମୀରା ସୁଚେତାକୁ ଚାହିଁଲା ।

ମୋର ଯାହା ପଚାରିବାକୁ ଅଛି ମୁଁ କଣ ପଚାରି ପାରିବି ନା ଯେ ତୁ ମୋତେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ।···

ମୁଁ ତେବେ ରହିବି ନା ଯିବି, ଜାଣେ ତୁମ କଥାରେ··· । ହସିଲା ମୀରା ।

ଜାଣୁଛିକି ତୁ ବଡ଼ ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇଗଲୁଣି ।

ସୁଚେତା ବସିଲା ମୀରା ପାଖରେ । ମୋର ଠିକ୍ ଅପର ଦିଗରେ ।

ହଁ ଭାଇ, ଗୋଟେ କଥା କହିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଉଛି । କାଲି ରାତି କହୁଥିଲ ତୁମେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ କାହିଁକି ଯାଉନ ?···

—ଘର ତ ମୁଁ ଦେଖିନ, ଯିବ କେମିତି ?···ପଚାରିଲି ।

ଆଜି ସଞ୍ଜବେଳେ ଯିବା ଭାଇ ?···

ତୁ ଯିବୁ ?···ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲି ତା'ର କଥା ଶୁଣି ।

ହଁ କାହିଁକି, କଣ ହେଲା ? ମୋତେ ସତରେ ଭାରି ଖରାପ ଲାଗୁଛି ଏଇ ବଇଁଶାଠା ଉପରେ ବସି ବସି । ଆଜି ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ପଚାରିଲି ସେ ସମୁଦ୍ର କୂଳଆଡ଼େ ବୁଲିଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଲେ । ବାପା ମଧ୍ୟ ଅନୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତ ଅନୁମତି ଦେବି ନାହିଁ ।···

ଉଁ···ଭାଇ···।···ଦେଖିଲି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତା'ର ମୁହଁଟି ମଉଳି ଗଲା । ଅଭିମାନ କରି ମୁହଁକୁ ବୁଲାଇନେଲା ମୋ ଆଡ଼ୁ ।

ତା'ର ଅଭିମାନକୁ ଦେଖି କହିଲି, ରାଗୁଛୁ ମୀରା ?

ସେ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲାନାହିଁ ।

ଆଚ୍ଛା ତୁ ଯାଇ ପାରୁ ।···କହିଲି ସ୍ନେହରେ ।

ମୋ କଥାରେ ତା'ର ମୁହଁଟି ଆନନ୍ଦରେ ସତେଜ ହୋଇ ଆସିଲା । କହିଲା, ମୁଁ ଏକୁଟିଆ କେମିତି ଯିବି ? ତୁମେ କ'ଣ ଆସିବନି ?...

ଆସିବି ବୋଲି ତ ଭାବୁଛି, ଦେଖାଯାଉ କଣ ହେଉଛି ।

ନାହିଁ ସେ ସବୁ ହବନି, ତୁମକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ । ଆଜି ଯଦି ଓଳିବ, ତେବେ ତୁମ ସଙ୍ଗେ ଆଉ କଥା ହେବିନି । କହିଦେଉଛି ।

ମୁଁ ହସି କହିଲି, ଆଚ୍ଛା ଦେଖିବା ମୋ ସଙ୍ଗେ କଥା ନ ହୋଇ କେତେଦିନ ରହିପାରିବୁ ?···

ବଡ଼ ଦୁଷ୍ଟ··· କହିଲା ସେ ମୁହଁକୁ ଫୁଲାଇ ଦେଇ ।

ଆଉ କିଛି ସମୟ ସେଇ ଦୁଇ ଯୁବତୀଙ୍କ ମେଳରେ ବସି ଘରକୁ ଫେରିଲି ।

ଘରେ କୌଣସି କାମରେ ମନ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ଖାଇ ସାରି କିଛି ସମୟ ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି; କିନ୍ତୁ ଆଖିକୁ ନିଦ ଆସିଲା ନାହିଁ ।

ସୁଚିତ୍ରାର କଥା ଭାବିଲି । ମୀରା କଥା ବି ଭାବିଲି ।

ସୁଚିତ୍ରାର ମନୋଭାବକୁ ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରୁନଥିଲି । ତା'ର କଥା ଯେତିକି ଭାବୁଥିଲି ମୋର ମନ ସେତିକି ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା ।

ରଜତର କଥା ମୋର ମନେ ପଡ଼ିଲା । ସୁଚିତ୍ରା ମୋତେ ପାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ । ସତରେ କ'ଣ ସେ ମୋତେ ଭଲପାଏ ?

ମୋତେ ଭଲପାଇ ସେ ମୋଠାରୁ କଣ ପାଇବ ? ମୋ ନିକଟରେ କିଛି ନାହିଁ । ଯାହାକୁ ପାଇଲେ ସେ ସୁଖୀ ହେବ । ତାର ସ୍ନେହ ବଦଳରେ ହୁଏତ ମୋର ସ୍ନେହ ପାଇବ ? ସେତିକି କେବଳ କଣ ସେ ମୋଠାରୁ ଆଶା କରିଛି ? ମୁଁ ବୁଝି ପାରୁନଥିଲି କିଛି, ମୋ ଭଳି ଯୁବକକୁ ସୁଚିତ୍ରା ପରି ଝିଅ ଭଲ ପାଇବ । ଏଇ ଆଶା ମୋର କେବେ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ରଜତର କଥା ଶୁଣି ମୋର ଆଶାର ପ୍ରଜାପତି ଜଳି ଉଠିଛି ଖୁବ୍ ତେଜରେ । ସୁଚିତ୍ରା ମୋତେ ଭଲ ପାଇଛି, ଏତିକି ମୋ ପକ୍ଷରେ ଯଥେଷ୍ଟ ।

ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ମୁଁ ଓ ମୀରା ସୁଚରିତା ଘରକୁ ଗଲୁ ।

ଘରଟି ସେମିତି କିଛି ବଡ଼ ନୁହେଁ । ମଧ୍ୟମ ଧରଣର । ରୋଷେଇ ଘର ଏବଂ ଗାଧୁଆଘର ମିଶି ପାଞ୍ଚୋଟି ବଖରା । ଆଡ଼ମ୍ବର ହୀନ ସାଜ ସଜ୍ଜା

ସୁଚରିତାର ବାପା ସୁଧୀର ଘରେ ଥିଲେ । ମୀରା ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୋର ପରିଚୟ କରାଇ ଦେଲା । ନା'ଟି ଯେମିତି ତାଙ୍କର, କଥା ଏବଂ ବ୍ୟବହାର ବି ସେପରି ଥିଲା । ତାଙ୍କର ଶାନ୍ତ ସ୍ୱଭାବ ମୋତେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା । ତାଙ୍କର ଅନୁମତି ନେଇ ସୁଚରିତାର ମାଉସିଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କରିବାକୁ ଭିତରଘରକୁ ଗଲି । ସେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଆସିଲେ । ମାଉସୀଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମକରି ସୁଧୀରଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ବି ମୋର ମାନ୍ୟ ଜଣାଇଦେଲି ।

ଏମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଘରେ ଆଉ କେହି ନଥିଲେ । ପରେ ମୀରାଠୁଁ ବୁଝିଲି ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ବିବାହିତ ଜୀବନରେ ସୁଧୀରବାବୁ 'ବାପା' ଡାକ ଶୁଣିପାରି ନାହାନ୍ତି ।

ସୁଧୀରଙ୍କର ବୟସ ବି ସେପରି କିଛି ବେଶୀ ହୋଇନଥିଲା । ସତେଇଶି ଅଠେଇଶି ବର୍ଷର ଯୁବକ ପରି ଦେଖାଯାଉଥିଲେ । ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ଶୋଭା ଦେବୀଙ୍କର ବୟସ ବି ସେଇ ଉଣେଇଶ କୋଡିଏ ଭିତରେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର କଥାରେ ସେମିତି ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ନ ଥିଲା । ଚିଡି ଚିଡ଼ା ସ୍ୱଭାବ ବୋଲି ଜାଣିପାରିଲି । ସେ ଟିକିଏ ଆତ୍ମଗର୍ବୀ । ନିଜର ବଡିମା ଅନ୍ୟ ଆଗରେ ଗାଇବାରେ ସେ ଖୁବ୍ ନିପୁଣା ।

ପରେ ମୀରାଠୁଁ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କେତୋଟି କଥା ଶୁଣି ମୁଁ ଖୁବ୍ ହସିଥିଲି ।

ସଂକ୍ଷେପରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଭିତରେ ମେଳ ନ ଥିଲା—ଯଦିଓ ସୁଧୀର ଶୋଭା ଦେବୀଙ୍କୁ ଆନ୍ତରିକ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ।

ତାଙ୍କର କଥା କହିବା ଭଙ୍ଗୀ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସେଇ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ଚାହାଣୀ ଦେଖି ମୋର କାହିଁକି ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ବିରାଗ ହେଲା ।

କିଛି ସମୟ ଆଳାପ କରି ଆମେ ଦୁହେଁ ଚାଲିଆସିଲୁ ସମୁଦ୍ର କୂଳକୁ ।

ବିଦାୟ ନେଲାବେଳେ ଶୋଭା ଦେବୀ କହିଥିଲେ, ଆଉଥରେ ଆସିବାକୁ ଭୁଲିବେ ନାହିଁ ଅସୀମ ବାବୁ ।··· ଉତ୍ତରରେ ମୁଁ ସାମାନ୍ୟ ହସିଲି ।

ସମୁଦ୍ରକୂଳ ବାଲି ଉପରେ ଆମେ ଦୁହେଁ କିଛି ସମୟ ବସିଲୁ ।

ଅସୀମ ଭାଇ···!

ଉଁ—କଣ ମୀରା ? ···ଚାହିଁଲି ମୀରାକୁ ।

ଗୋଟିଏ କଥା ପଚାରିବି କହିବ ? ···ଆଗ୍ରହରେ ପଚାରିଲା ସେ ।

କ'ଣ ରେ ?

ଶିତି ତୁମକୁ କେମିତି ଲାଗୁଛି କହିଲ ?···

ମୀରାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲି ନାହିଁ । ପଚାରିଲି, ଥରେ କହିଥିଲି, ତୁ ଭୁଲି ଗଲୁଣି ?

ସେ ହସିଲା ସାମାନ୍ୟ ।

ମୁଁ ସୁଚିତାକୁ କେମିତି ଲାଗେ—ମୁଁ ଜାଣେନା ! କିନ୍ତୁ ସେ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗେ । ଏଇଠା ପୁଣି ତୋତେ କହିବାକୁ ହେବ ମୀରା ?···

ଚନ୍ଦ୍ର ବି ଠିକ୍ ଏମିତି କହୁଥିଲା । ···

ମାନେ ?···

ମାନେ ! ସେ ବି କହୁଥିଲା 'ଅସୀମ୍ ବାବୁଙ୍କୁ ମୁଁ କେମିତି ଲାଗେ ତ କହିପାରିବନି କିନ୍ତୁ ସେ ମୋତେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗନ୍ତି' ଏଇଟା ତୋତେ, କେମିତି କହିବି ମୀରା ?···ମୀରା କହିଲା ମୋର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ।

ତା'ର କହିବା ଭଙ୍ଗୀ ଦେଖି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସମୟ ହୋଇଥିଲେ ମୋତେ ନିଶ୍ଚୟ ହସ ମାଡ଼ିଥାନ୍ତା । ତା'ର କଥା ମୋର ମନକୁ ହଲଚଲ କରିଦେଲା । ହଠାତ୍ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଗଲି ମୁଁ ।

ସବୁ ପ୍ରହେଳିକା ପରି ଜଣାପଡ଼ୁଥିଲା ମୋତେ ।

ଚୁପ ରହିଲ ଯେ ?···ମୀରା ପଚାରିଲା ।

ଆଉ କଣ କହିବି ? —ତାକୁ ଚାହିଁ ପଚାରିଲି ।

ଆମ ଦୁହିଙ୍କ ଭିତରେ ଆଉ କିଛି କଥା ବାର୍ତ୍ତା ହେଲାନାହିଁ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଘରକୁ ଫେରିଲୁ ।

ମୀରାକୁ ତା ଘରେ ଛାଡ଼ି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲି ସେତେବେଳେ ମୋ ମନର ଅବସ୍ଥା କେମିତି ଥିଲା ତାହା ମନେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସୁଚସାକୁ ପାଖେ ପାଇବାର ଆଶା ତୀବ୍ର ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ରାତିରେ ନିଦ ହେଲାନାହିଁ । ଆଖିଆଗରେ ସୁଚସା ଉଭାହେଲା ।

ଜୀବନରେ ମୋର ସୁଚସାପରି ଯୁବତୀ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିବା ନୂଆ ନୁହେଁ । ମୋର ଏଇ ଜୀବନରେ ମୁଁ ଅନେକ ଯୁବତୀଙ୍କ

ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିଛି । ଅନେକ ମୋତେ ଭଲ ପାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଅଧିକାଂଶଙ୍କର ଭଲପାଇବା ଭିତରେ କିଛି ସ୍ୱାର୍ଥ ଥିଲା । ସେଇ ସ୍ୱାର୍ଥ ନିକଟରେ ମୁଁ କେବେ ହାରି ମାନିନି । ଆଜି ମୋର ସେଇ ପୌରୁଷ ପାଇଁ ଅନେକ ଯୁବତୀ ମୋତେ ଅପମାନ ବି ଦେଇଛନ୍ତି । ଭଲପାଇବା ଭିତରେ ଆବିଳତା ଆସେ ଯେତେବେଳେ, ସେଇ ଭଲପାଇବାର ଆଉ କିଛି ମୂଲ୍ୟ ରହେନି । ସେଇ ଭଲପାଇବା ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ।

ମୋର ଏବେ ମନେ ଅଛି...

କଲେଜରେ ପଢ଼ିଲାବେଳେ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଯୁବତୀ ସଙ୍ଗେ ପରିଚିତ ହେବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ଯୁବତୀଟି ବଙ୍ଗାଳୀ ସେ ବଙ୍ଗାଳୀ ବୋଲି ତା'ର ଗର୍ବ ଥିଲା । ମୁଁ କହିପାରିବିନି ସବୁ ବଙ୍ଗାଳି ଝିଅଙ୍କର ଏମିତି ଗର୍ବ ଥାଏ କି ନା; ଅନ୍ୟ ଜାତି ପ୍ରତି ଘୃଣା ଥାଏ । ସେଇ ଘୃଣା ମୋର ପୌରୁଷକୁ ବିଶେଷ ଆଘାତ କଲା । ଜିଦ୍ ଧରିଲି, ତାଙ୍କର ସେଇ ଦମ୍ଭକୁ ଭାଙ୍ଗିବି ।

ମୋର ଜିଦ୍ ରହିଲା । ତାଙ୍କର ଦମ୍ଭ ବି ଭାଙ୍ଗିଲା ।

ଆମରି କ୍ଲାସର ଗୋଟିଏ ଯୁବତୀ ସଙ୍ଗେ ମୋର ପରିଚୟ ହେଲା । ବନ୍ଧୁତା କ୍ରମଶଃ ଦୃଢ଼ ହେଲା । ତା' ପ୍ରତି କାହିଁକି ମୋର ସ୍ନେହ ଥିଲା, ସେ ବି ମୋତେ କେମିତି ଏବଂ କାହିଁକି ଭଲ ପାଇଲା— ମୁଁ କହିପାରିବି ନାହିଁ । ତେବେ ସେ ଯେ ମୋତେ ଆନ୍ତରିକ ସ୍ନେହ କରୁଥିଲା, ତା'ର ପ୍ରମାଣ ତାର ଆଳାପ ଓ ବ୍ୟବହାରରୁ ପାଇଲି । ଆମର ବନ୍ଧୁତା ଆଗେଇଗଲା । ଆମେ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରକୁ ଦିନେ ନ ଦେଖିଲେ ପାଗଳ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲୁ । ପ୍ରଥମେ ଆମର ବନ୍ଧୁତା

କଲେଜ ଭିତରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ଥିଲା । କ୍ରମଶଃ ତାହା କଲେଜ ବାହାରେ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ଦୁହେଁ ମିଶି ଯାଉଥିଲୁ ।

ଗୋଟିଏ ଛୁଟିଦିନରେ ସହରଠାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦିରକୁ ଦେବଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଯାଇଥିଲୁ ।

କିଛି ସମୟ ସେଠାରେ ଆନନ୍ଦରେ ସମୟ କଟିଗଲା । ସନ୍ଧ୍ୟା-ବେଳେ ଘରକୁ ଫେରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ମୋତେ କହିଲା, ଚାଲନ୍ତୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଥରେ ମନ୍ଦିର ଭିତରକୁ ଯାଇ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ଫେରିବା ।...

ମୁଁ ମନାକଲି ନାହିଁ । ମୋ ହାତକୁ ଧରି ସେ ମନ୍ଦିର ଭିତରକୁ ନେଲା । ସେଠି ମନ୍ଦିର ପୂଜାରୀ ଛଡ଼ା କେହି ନ ଥିଲେ ।

ମନ୍ଦିର ଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ହଠାତ୍ ମୋତେ କହିଲା, ଆମେ ଯଦି ଠାକୁରଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀରଖି ଆମର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଗଢ଼ିନେବା, ତେବେ ଭଲ ହେବନି ଅସୀମ୍ ବାବୁ ?

ତା'ର କଥାଶୁଣି ମୁଁ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହୋଇଗଲି । ହଠାତ୍ ମୋ ମୁହଁରୁ କିଛି କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ । ସେଇ ବୟସରେ ମୁଁ ମୋର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଗଢ଼ିନେବି । ଏ କଳ୍ପନା ମୁଁ କେବେ କରି ପାରି ନଥିଲି । ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ବୟସ ପ୍ରାୟ ସମାନ । ଅଥଚ ମଧ୍ୟ ମୋର ବାପା ମା'ଙ୍କର ବିନା ଅନୁମତିରେ ମୁଁ ଏ କାମଟି କରି ଦେବି—ଭାବିଲାବେଳେ ମୋର ଦେହ ଥରି ଉଠିଲା ।

କଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ଚାଲନ୍ତୁ ନା, ମୋ ହାତକୁ ଟାଣି କହିଲା ।

ତୁମେ ଯାଅ ଶୀଳା, ମୁଁ ଏଠି ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି । ଅତି ଦୁର୍ବଳ ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର ଦେଲି ।

ଆପଣ ଯଦି ଯିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ ତେବେ ମୁଁ ବି ଯିବି ନାହିଁ । ...କହି ସେ ଅଟକିଗଲା ।

ମୁଁ ଥରେ ତା'କୁ ଚାହିଁ ମୁହଁ ତଳକୁ କରି କହିଲି ତେବେ ଚାଲ, ଫେରିଯିବା...

ପ୍ରତିବାଦ କଲା ନାହିଁ ସେ—ଦୁହେଁ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲୁ ।

ଭାବିଲି, ଭଲ ପାଇବାର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର କଣ ବିବାହରେ ମିଳେ ? ଭଲପାଇବାର ପ୍ରତିଦାନ ଯଦି ବିବାହ ଭିତରେ ରହିଛି, ତେବେ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲ ପାଇ ଠିକ୍ କରୁନାହାନ୍ତି—ବରଂ ତାହା ଜୀବନର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଭୁଲ ରହିଯାଏ ଚିରଦିନପାଇଁ । ସେଇ ଭୁଲର ଆଉ ସଂଶୋଧନ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋ ମତରେ ଭଲ ପାଇବା ଅସୀମ । ବିବାହରେ ସେ ଅଟକି ଯାଏନାହିଁ । ତେବେ କ'ଣ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲ ପାନ୍ତି, କେବଳ ବିବାହ ପାଇଁ—ତାର ପକ୍ଷପାତୀ ମୁଁ ନୁହେଁ । ଭଲ- ପାଇବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯଦି ବିବାହ ହୁଏ, ତେବେ ତାହା ନିସ୍ୱାର୍ଥ ନୁହେଁ ।

ତହିଁ ଆରଦିନ କଲେଜରେ ତା'ସଙ୍ଗେ ବିଶେଷ କିଛି ଆଳାପ କଲି ନାହିଁ । କ୍ଲାସରେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇ ରହୁଥିଲି ।

ଆମର ଏଇ ପରିଚୟ ଏବଂ ବନ୍ଧୁତା ଦେଖି ଅନ୍ୟ ବଙ୍ଗାଳି ଛାତ୍ରମାନେ ଈର୍ଷାରେ ଜଳି ଉଠୁଥିଲେ । ଏପରି କି ମୋତେ ସବୁ ସମୟରେ ଅପମାନିତ କରାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । ସେଥି ପ୍ରତି ମୁଁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ କରୁ ନଥିଲି ।

ଶୀଳା କଲେଜର ଅନ୍ୟ ଛାତ୍ରୀଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ନିଶ୍ଚୟ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦରୀ ଥିଲା । ତାପରେ ସହରର ସେ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କନ୍ୟା ଥିବାରୁ ତା' ପ୍ରତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଆକର୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଥିଲା ।

ସେପରି ଝିଅର ବନ୍ଧୁତ୍ୱରେ ମୁଁ ଗର୍ବ କରିବା ସ୍ୱାଭାବିକ ।

ଦିନେ ତା'ର ସାନ ଭଉଣୀର ଜନ୍ମଦିନ ଉତ୍ସବରେ ଯୋଗଦେବା-ପାଇଁ ମୋତେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲା ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଗଲି ତାଙ୍କ ଘରକୁ ।

ଉତ୍ସବ ଶେଷ ହେଲାବେଳକୁ ରାତି ବାରଟା । ସେଇ ରାତିରେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ଶୀଳା ଅନୁମତି ଦେଲାନାହିଁ । ତା'ର ବାପା ମା' ବି ରାଜି ହେଲେନି—ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସେଇ ରାତିଟି ତାଙ୍କ ଘରେ କଟାଇ ବାକୁ ହେଲା ମୋତେ ।

ଶୋଇ ଶୋଇ ମୋତେ ନିଦ ଆସିଗଲା ।

ଭୋର ହୋଇ ନଥାଏ । ହଠାତ୍ କାହାର ସ୍ପର୍ଶପାଇ ମୁଁ ଚମକି ଉଠିଲି । ବଖରାଟି ଅନ୍ଧାର ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଜାଣିପାରିଲି ଯେ ଯିଏ ମୋତେ ସ୍ପର୍ଶ କରିଛି—ସେ କେବେ ପୁରୁଷ ନୁହେଁ ।

ମୁଁ କିଛି କହିବାକୁ ବାହାରିଛି କି ନାହିଁ ସେ ମୋ ପାଟି ଉପରେ ତାର ହାତକୁ ଚାପିଧରି କହିଲା ପାଟି କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ...

ତା' ସ୍ୱରରୁ ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି, ସେ ଶୀଳା ଛଡା ଆଉ କେହି ନୁହେଁ ।

ମୋ ପାଟି ଉପରୁ ତା'ର ହାତକୁ ଉଠାଇ କହିଲି, ତୁମେ ଏଠି କାହିଁକି ଶୀଳା !

ହଁ, ଡର ମାଡ଼ୁଛି କି ?···ସେ ଧୀରେ କହିଲି ମୋ କାନ ପାଖରେ ।

ତୁମେ ଚାଲିଯାଅ···କିଏ ଯଦି ଦେଖେ·କଣ କହିବ···ଯାଅ ? ମୁଁ ଉତ୍ତରରେ କହିଲି, ଯଦି ନ ଯାଏ··· ମୁଁ ଯିବନି···

ଉଃ, କମା କଥା ଶୁଣ ଶୀଳା, ଏତେ ରାତ୍ତରେ ତୁମେ ମୋ ପାଖରେ ରହିବା କଣ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସୁନ୍ଦର ଦିଶିବ ବୋଲି ଭାବୁଛ ? ତୁମେ ଯଦି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଅ ତେବେ ··· ।

ମୁଁ ଉଠି ବସିଲି । ମୋ ସ୍ଥାନରେ ଶୀଳା ଶୋଇଲା ।

ମୋର ଦୁଇହାତକୁ ଟାଣିନେଇ ତା'ର ଖୋଲା ଛାତି ଉପରେ ଚାପିରଖି ଅତି ବିକଳ ହୋଇ କହିଲା, ତୁମ ଯୋଗୁଁ ଯେ ମୁଁ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ମୋତେ, ନିରାଶ କରି ଦିଅ ନାହିଁ ଅସୀମ୍ ବାବୁ ···

ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତା'ର ଛାତି ଉପରୁ ମୋର ଦୁଇ ହାତକୁ ଟାଣି ଆଣି କହିଲି, ମୋ ଯୋଗୁଁ ଯଦି ତୁମେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଥାଅ ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଦାୟୀ ନୁହେଁ ଶୀଳା । ତୁମ ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏତେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ପାରିବି ନାହିଁ । ମୋତେ କ୍ଷମା କର ।···ଆଜିଯାଏଁ ତୁମେ ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝି ଆସିଲ ଶୀଳା, ତୁମର ଯୌବନ ସାଙ୍ଗେ ଖେଳିବାକୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲ ପାଇ ନଥିଲି । ତୁମର ସତୀତ୍ୱକୁ ଦଳି ଦେବାପାଇଁ ତୁମକୁ ମୁଁ ସ୍ନେହ କରି ନଥିଲି ।

ତୁମେ ଯାଅଶୀଘ୍ର ମୋର ମନକୁ ଆଉ ଦୁର୍ବଳ କରି ଦିଅନି । ତୁମକୁ ମୁଁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି ।···

ଶୀଳା ଆଉ କିଛି ନ କହି ନୀରବରେ ନିରାଶ ହୋଇ ମୋ ପାଖରୁ ଚାଲିଗଲା ।

ସକାଳ ହେବା ମାତ୍ରେ କାହା ସଙ୍ଗେ ଦେଖାକି ନ କରି ଘରକୁ ଚାଲି ଆସିଲି ।

ତାପରେ ଲକ୍ଷ କଲି କଲେଜରେ ଦେଖାହେଲେ ସେ ପୂର୍ବପରି ମୋ ସାଙ୍ଗେ ହସି ହସି ଆଳାପ କରୁନି । ମୋ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ମୁଁ ଜାଣେ ତା ମନରେ କଷ୍ଟ ହୋଇଛି । ତା ପିଆସାକୁ ମୁଁ ତୃପ୍ତ କରି ପାରିନି । କ୍ଷଣିକ ଉତ୍ତେଜନାରେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇ ମୁଁ କେବେହେଲେ ତା'ର ନାରୀତ୍ୱକୁ ବଳି ଦେଇ ପାରିବିନି । ମୁଁ ଦୁର୍ବଳ ନିଶ୍ଚୟ, ତେବେ ବି ଶୀଳା ପରି ଝିଅର ଚରିତ୍ରକୁ ନଷ୍ଟକରି ମୁଁ ଆହୁରି ଦୁର୍ବଳ କରି ଦେବାକୁ ଚାହିଁ ନ ଥିଲି ନିଜକୁ ।

ତାପରେ ମୋ ଜୀବନରେ ଅନେକ ଯୁବତୀ ଦେଖା ଦେଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଶୀଳା ଭଳି ଯୁବତୀ ବି ଥିଲେ । ସେମାନେ ବି ମୋ ଠାରୁ ନିରାଶ ହୋଇ ମୋତେ ଘୃଣା କରିଛନ୍ତି । ଯୁବକ ଯୁବତୀଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଚରିତ୍ର ନଷ୍ଟ କରିଦେବା ଅତି ସହଜ । କିନ୍ତୁ ସେହି କଳଙ୍କକୁ ଦୂର କରିବା ସେତେ ସହଜ ନୁହେଁ । ସାମାନ୍ୟ କେତୋଟି ମିନିଟରେ ସୁଖ ପାଇଁ ସାରା ଜୀବନ ଯେ ଅନୁତାପ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏହା ଖୁବ୍ କମ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ଜାଣନ୍ତି ।

ଏମିତି ତିକ୍ତ ଅନୁଭୂତିନେଇ ଯୁବତୀଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ବନ୍ଧୁତା କରିବାପାଇଁ ମୋର ମନ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । ତେବେ ବି କେତେକଙ୍କର ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ସ୍ନେହ ମମତା ମୁଁ ପାଇଛି । ସେଇ ପବିତ୍ର ସ୍ନେହ ମମତା ପାଇ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଅନେକ ସମୟରେ ଭୟ ହୁଏ ।

ସେମିତି ସୁଚନ୍ଦା କଥା ଭାବିଲାବେଳେ ମୋର ଗତ ଅନୁଭୂତି ସବୁ ମନରେ ଖେଳି ଯାଏ, ସୁଚନ୍ଦା କ ଯନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହୁଏ ତେବେ...? କିନ୍ତୁ ସେ ଯେ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ହେବନି ଏହାର ତ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ।

ତହିଁ ଆରଦିନ ଦୁଇପ୍ରହରବେଳେ ମୀରାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲି । ମୋର ତ କିଛି କାମ ନଥାଏ ସବୁବେଳେ ଘରେ ବସି ରହିବାକୁ ବିରକ୍ତ ବି ଲାଗୁଥାଏ । କେତେବେଳେ କେମିତି ପଢ଼ାପଢ଼ି କରି ସମୟ କଟାଇବାକୁ ହେଉଥିଲା । ବିଭିତରେ କିଛି ଲେଖାଲେଖି କରି ସମୟ କଟାଇବାକୁ ହେଉଥିଲା । ବହି ପଢ଼ିବାକୁ କିମ୍ବା ଲେଖିବାକୁ ସବୁ ସମୟରେ ଇଚ୍ଛା ହୁଏନି । 'ମନ' ନ ଥିଲେ ପଢ଼ା ହୁଏନି...କି ଲେଖି ହୁଏନି । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଏ ବୁଲିବାକୁ ।

ରଜତ ଓ ମୀରା ସଙ୍ଗେ ଯେଉଁ ଦିନରୁ ପରିଚୟ ହେଲା— ମୋର ଆଳସ୍ୟ ସମୟଗୁଡ଼ାକ କଟାଇବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତା ଖୋଲିଗଲା ।

ମୀରା ଘରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲି ସମସ୍ତେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ରାଧାକାନ୍ତବାବୁ ଏକେଲା—ସେ କୋର୍ଟକୁ ଯାଇଥିଲେ । ମୀରା ତା' ରୁମ୍‌ରେ ଶୋଇଥାଏ—ତା'ର ମା'ବି ତାଙ୍କ ରୁମ୍‌ରେ ଶୋଇଥାନ୍ତି ।

ଚାକର ପୂଜାରୀ ସେମାନଙ୍କ ଚୌକି ଗଦରେ ବସିଛି ।

ମୁଁ ଅଗଣାରେ ଠିଆ ହେଲି । ମୀରାକୁ ଉଠାଇବି କି ନାହିଁ ଭାବୁଛି...ଗୋବିନ୍ଦ ଯାଇ ମୀରାକୁ ଖବର ଦେଇ ମୋତେ ଡାକିନେଲା ତା' ରୁମ୍‌କୁ ।

ମୋର ଏମିତି ସମୟରେ ଆସିବା ଉଚିତ ହୋଇନ— ନୁହେଁ ମୀରା ?··· ଗୋଟିଏ ଚେୟାରକୁ ଟାଣିଆଣି ମୀରାର ଖଟ ପାଖରେ ବସିଗଲି ।

କଣ ହେଲା କି ?···ସେ ଉଠି ବସି ପଚାରିଲା ।

ମୁଁ ଆସି ତୋ ନିଦରେ ବାଧା ଦେଲି ।···ମୁଁ ହସିଲି ।

ସେଥିରେ କଣ ଅଛି ଭାଇ ! ଆସିଛ ଭଲ ହୋଇଛି । ମୋତେ ବି ଖରାପ ଲାଗୁଥିଲା—ଏକା ବସି ବସି, ବାଧହୋଇ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲି । ··ସେ ବି ହସିଲା ।

ମୁଁ ଲକ୍ଷ କଲି, ସେ କିଛି ମିଛ କହୁନି । ତା'ର ମୁହଁ କହି ଦେଉଥିଲା ସେ ମୋର ଆସିବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ଭୋଗ କରିନି—ମୋତେ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଛି । ମୁଁ ଜାଣେ ମୀରା କେବେ ଖରାବେଳେ ଶୁଏନି । ଛୁଟିଦିନରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ନା କିଛି କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଥାଏ ।

ଆଜ ସିନେମାକୁ ଯିବା ଭାଇ ?···ହଠାତ୍ ସେ ପଚାରିଲା ।

ଦେଖୁଛି ଶେଯରୁ ଉଠିଛୁ କି ନାହିଁ । ତୋର ପୃଥିବୀ ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଲାଣି ···ମୁଁ ହସି କହିଲି ।

ମୋର ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଚନ୍ଦ୍ର ବାଧ କରୁଛି ଯିବାକୁ ।··· ମୁହଁ ତଳକୁ କରି କହିଲା ସେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରା ଯଦି ବାଧ କରୁଛି ଚାଲିଯା·· ମୋତେ କାହିଁକି ଡାକୁଛୁ ?

ତୁମକୁ ଡାକିବାକୁ ବି କହିଛି ସେ···

ମୋ ପ୍ରତି ଏତେ ମମତା କାହିଁକି ଶୁଣେ ?···

ତୁମେ ଜାଣିଥିବ, ମୋତେ ପଚାରିଲେ ମୁଁ କେମିତି କହିବ ?···ଚନ୍ଦା ଦେବା କହିଲେ, ମୁଁ କହିଦେଲି ।···ମୀନୁ ମୁରୁକି ହସି କହିଲା ।

ହୁଁ ତୁ ଦେବେ କହୁ ଜାଣିଲୁ ?···ଆଚ୍ଛା ଆଉ କିଏ ସବୁ ଯାଉଛନ୍ତି ?

ଆଉ କିଏ ନାହିଁ, ତୁମେ, ମୁଁ ଆଉ ଚନ୍ଦ । ବାସ୍ ଆମେ ତିନି ଜଣ ।···

ହୁଁ··· ।

କଣ କହୁଛ ଯିବା ତ ?···ତୁମର···ତ ସବୁବେଳେ ଭାବନା···

ଭାବୁଛି, ମୋତେ ସାଙ୍ଗ କରିବା ତୁମମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ?···

ମୋ କଥା ଶୁଣି ମୀନୁ ଖିଲ ଖିଲ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା ।

ଏମିତି ଭୟ କାହିଁକି କରୁଛ ମ ?···ହସକୁ ବନ୍ଦକରି ପଚାରିଲା ସେ ।

ମୁଁ କାହିଁକି ଭୟ କରିବି···ମୁଁ···ମୁଁ···ହଁ ଡାକୁଛୁ ଯଦି ଯିବି କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ସର୍ତ୍ତରେ···

କଣ ସେଇ ସର୍ତ୍ତଟା ଶୁଣେ···?

ମୁଁ କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ବସିବି ନା··· ।

ଆଉ ?

ତୁମେ ଦୁହେଁ ଲେଡିସ୍ ସିଟରେ ବସିବ ଆଉ ମୁଁ ଯେଉଁଠି ବସିବା କଥା ବସିବି ।

ମୋର ତ ସେଥିରେ ଆପତ୍ତି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଚନ୍ଦ ଯଦି ଆପତ୍ତି କରେ ?···

ତେବେ ମୁଁ ଯିବିନି ।...

ଆଚ୍ଛା । ତେବେ ତୁମ ସର୍ତ୍ତ ମାନିବାକୁ ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁଁ । କହିଲା ସେ ସାମାନ୍ୟ ହସି ।

ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ମୁଁ ଟିକିଏ ଆଗରୁ ଚାଲିଗଲି ସିନେମା ହଲ୍ ପାଖକୁ । ଟିକେଟ କରିବାକୁ ଯାଉଛି ଗୋବର ମୋତେ ଦେଖି କହିଲା, ନାଅନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ଟିକଟ । ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ତା' କଥା ଶୁଣି ମୋତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା । ମୀରାକୁ ମୁଁ କହି ଆସିଥିଲି ଯେ ମୁଁ ଆଗରୁ ଯାଇ ଟିକେଟ୍ କରି ରଖିଥିବି, ସେମାନେ ପରେ ଆସିବେ । ସେ ମଧ୍ୟ ମୋ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ-ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଗୋବରର କଥା ଶୁଣି ମୋତେ ଯେତିକି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା ସେତିକି ମନରେ ରାଗ ବି ହେଲା । ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ନାହିଁ, ଗୋବରକୁ ଆଗରୁ ଟିକେଟ କରିବା ପାଇଁ ପଠାଇବା ମୀରାର ମତଲବ କଣ ?

ଗୋବର ହାତରୁ ଟିକେଟ୍‌କୁ ନେଇ ମୁଁ ପଚାରିଲି, ତାଙ୍କର ଟିକେଟ୍ କାହିଁ ?

ଦେଉଳଙ୍କ ପାଖକୁ ରବି ହାତରେ ପଠାଇ ଦେଇଛି ଆଜ୍ଞା ! ଦେଇ କହିଥିଲେ ।...ଗୋବର କହିଲା । ରବି ମୀରା ଘରର ପୂଜାରୀ । ତେବେ ଚାକର 'ପୂଜାରୀଙ୍କୁ' ପଠାଇ ମୀରା ଏତେ କାମ କରି ପାରିଛି !

ସିନେମା ଆରମ୍ଭ ହେବା ପାଇଁ ଘଣ୍ଟି ବାଜିଲା । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା କିଛି କାରଣ ନ ଥିଲା । ସେମାନେ ତ ଲେଡିସ୍ ସିଟ୍‌ରେ ବସିବେ, ମୁଁ କାହିଁକି ସେମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରହିବି ?

ଉପର ମହଲାକୁ ମୁଁ ଚାଲିଗଲି । ଚିତ୍ର ଆରମ୍ଭ ହେଲାବେଳେ ମୁଁ ମୋ ସିଟ୍‌ରେ ବସି ସାଇଥିଲି ।

ନିଉଜ୍‌ରିଲ ଶେଷ ହେଲାବେଳେ ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ଦୁଇଟି ଝିଅ ମୋ ପାଖ ସିଟ୍‌ରେ ବସିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନ ଥିଲି । କିନ୍ତୁ କିଛି ସମୟ ପରେ ମୀରାର ସ୍ୱର ମୋତେ ଶୁଣାଗଲା । ମୁଁ ଚମକି ଉଠିଲି ।

ମୁଁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲି ବାସ୍ତବରେ ମୀରା ଓ ସୁଚରିତା ବସିଥିଲେ ମୋ ପାଖ ସିଟରେ । ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲି ସେମାନଙ୍କୁ ମୋ ପାଖରେ ଦେଖି ।

ମୋର ଅବଶ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ସେମାନଙ୍କୁ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଆଣିବା । କିନ୍ତୁ କାହିଁକି କେଜାଣି ସୁଚରିତା ଆସୁଥିବା ଜାଣି ମୋ ପାଖରେ ବସାଇବାକୁ ମୁଁ ଚାହିଁଲି ନାହିଁ । ମୀରା ଏକୁଟିଆ ଆସିଥିଲେ ମୁଁ କେବେହେଲେ ତାଙ୍କୁ ଲେଡ଼ିସ୍ ସିଟ୍‌ରେ ବସାଇ ନ ଥାନ୍ତି । ଅନେକ ଥର ଆମେ ଦୁହେଁ ମିଶି ସିନେମା ଦେଖିଛୁଁ । ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ କାହାକୁ ଭୟ କରେନି ।

ସୁଚରିତା ସାଙ୍ଗରେ ମୋର ଘନିଷ୍ଠତା କିଛି ନାହିଁ, ମୀରା ସାଙ୍ଗେ ଯେପରି ମୋର ଅଛି । କହିବାକୁ ଗଲେ ସୁଚରିତା ମୋର ନିହାତି ଅପରିଚିତା । ଅବଶ୍ୟ ମୀରାର ଓ ତା'ର ବନ୍ଧୁତା ଅଛି, ତେବେ ବି ମୋ ସାଙ୍ଗେ ତାଙ୍କୁ ଯଦି ତା'ର କିଏ ଆତ୍ମୀୟ ଲୋକ ଦେଖନ୍ତି ସେମାନେ କଣ ଭାବିବେ ? ଏଇ ଭୟ ମୋର ଥିଲା । ନିଷ୍କଳଙ୍କ ସୁଚରିତାରେ ଚରିତ୍ରରେ ମୋ ପାଇଁ କଳଙ୍କ ଲାଗିବ ତାହା ମୁଁ କେବେ ବରଦାସ୍ତ କରି ପାରିବି ନାହିଁ । ଏଥିଯୋଗୁଁ ସୁଚରିତା ଓ ମୀରାକୁ ଲେଡ଼ିସ୍ ସିଟ୍‌ରେ ବସିବାକୁ କହିଥିଲି ।

କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହା ଦେଖୁଛି ସେଥିରେ ମୋ କଥାର ଆଉ କିଛି ମୂଲ୍ୟ ରହିନ । ମନେ ମନେ ମୁଁ ରାଗି ଉଠିଲି । ମୁଁ ବୁଝି ପାରିଲି ଏଇସବୁ ନିଶ୍ଚୟ ସେଇ ଦୁଷ୍ଟା ମୀରାର ଚକ୍ରାନ୍ତ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ କିଛି କରାଯାଇ ପାରିବ ନି । ଘରକୁ ଗଲେ ଯାଇ ଯେଉଁ କଥା । ଏଇଆ ଭାବି ଚୁପ୍ ରହିଲି ।

ଛବିଟି କିଛି ଖରାପ ନ ଥିଲା । ଦେଖିବାକୁ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା । ତନ୍ମୟ ହୋଇ ଦେଖୁଥିଲି ପର୍ଦ୍ଦାକୁ ।

ଇଣ୍ଟରଭାଲ୍ ଯାଏଁ ଆମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କିଛି ଆଲାପ ହୋଇ ନ ଥିଲା ।

ଫିଲମ୍‌ଟା ଭଲ ଅଛି, ନୁହେଁ ଭାଇ ?···ହଠାତ୍ ମୀରା ପଚାରିଲା ଇଣ୍ଟରଭାଲ୍ ବେଳେ ।

ମୁଁ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲି ନାହିଁ କି ସେମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁଲି ନାହିଁ ।

ବୋଧହୁଏ ମୋର ଏଇ ନୀରବତା ଦେଖି ମୀରାର ମନରେ ଆଘାତ ହେଲା । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝି ପାରିଛି ମୋର ମନର କଥା । ମୋତେ ଅତି ସ୍ନେହରେ ଡାକିଲା, ଭାଇ···?

ସେତିକିରେ ମୁଁ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଏ ତା' ନିକଟରେ । ମୀରାର ସେଇ ସ୍ନେହ ଡାକରେ ମୋର ସବୁ ରାଗ ସବୁ ସମୟରେ ପାଣିଙ୍କ ପାଣିଙ୍କ ଉଭେଇ ଯାଏ । ଏବେ ବି ତା'ର ସେଇ ଅଭିମାନ ଓ ସ୍ନେହ ମିଶ୍ରିତ ଡାକରେ ମୁଁ ତା' ପାଖରେ ହାରିଗଲି ।

× × × ×

ମନେ ମନେ ହସିଲି । କିନ୍ତୁ ରାଗିଲା ପରି ଅଭିନୟ କରି କହିଲି, କଣ ?···

କଥା ହେଉନା ଯେ···

ଆମର ଆଗ ପଛ ସିଟ୍‌ରେ କେହି ନ ଥିଲେ, ହଲଟା ପ୍ରାୟ ଫାଙ୍କା ଥିଲା ।

କଣ କହିବ ?···ମୁଁ କହିଲି ହଠାତ୍ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ।

ଫିଲମ୍‌ଟା କେମିତି ଅଛି ମ ?···ପଚାରିଲି ସେ ।

ନହାତି ବାଜେ, ଥାର୍ଡ କ୍ଲାସ ।···

ହୁଁ, ତୁମକୁ ତ ସବୁ ଖରାପ ଲାଗେ ।···

ଚାରିଆଡ଼କୁ ଦେଖି ନେଲି । ମୋର ପରିଚିତ ଲୋକ କିଏ ନ ଥିଲେ । ମନ ଟିକିଏ ଶାନ୍ତ ହେଲା ।

ହଇ···ଶୋଷ ହେଉଛି ।···କହିଲି ମୀରା ଝୁଆଙ୍କ ପରି ।

ଆଇସ୍‌କ୍ରିମ୍ ବାଲାକୁ ଡ଼ାକି ତା'କୁ ଆଉ ସୁଚରିତାକୁ ଦୁଇଟା ଆଇସ୍‌କ୍ରିମ୍ ଦେଲି ।

ତୁମକୁ ଶୋଷ ହେଉନି ?—ପଚାରିଲା ମୀରା ।

ମୁଁ ହସି, ନାହିଁ କଲି ।

ମୁଁ ଖାଇବି ନି ମୀରା ।···ଶୁଣିଲି ସୁଚରିତା କହୁଛି, ବୋତଲଟିକୁ ତା' ଆଡ଼କୁ ବଢ଼ାଇ ।

କାହିଁ କି ମ ?

ମୁଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲି ଓ ମୋର ଭୁଲ ହୋଇଗଲା ।···

ମୋର ମନେ ପଡ଼ିଲା ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ମୁଁ ଜଳଖିଆ କଲିନାହିଁ ବୋଲି ସୁଚରିତା ମଧ ଖାଇ ନ ଥିଲା । ମୁଁ ଖାଇବା ପରେ ଯାଇ ଖାଇଲା ।

ଆଇସ୍‌କ୍ରିମ୍ ବାଲାକୁ ଡ଼ାକି ଆଉ ଗୋଟିଏ ମାଗି ଖାଇଲି ।

ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲି ଏବେ ବି ମୁଁ ଖାଇବା ପରେ ଯାଇଁ ସେ ଖାଇଲା ।

ମୀରା ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର କଥା ଦେଖି ହସି କହିଲା, ତୁମେ ତେବେ ଏତେ ଦୂର କଥା ଗଲଣି ?···

ମୋ ମୁହଁରେ ସାମାନ୍ୟ ହସ ଖେଳିଗଲା ତା' କଥା ଶୁଣି ।

ମୁଁ ପଇସା ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ମୀରା ଦେଇ ସାରିଥିଲା । ମୁଁ ଯେତେ କହିଲେ ବି ସେ ଶୁଣିଲା ନାହିଁ ।

ଜାଣ ଭାଇ, ଆଜି ତୁମେ ଆମର ଅତିଥି । ଘର ତୁମର ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଅତିଥି ସତ୍କାର କରିବା ତା'ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।···କହିଲା ମୀରା ପ୍ରତିବାଦ କରି ।

ତେବେ ଆଗରୁ ଜାଣିଥିଲେ ତ ଆଉ କିଛି ଅଧିକ ଆଶା କରି ପାରିଥାନ୍ତି ।···ହସି କହିଲି ।

ଦେଖିଲି, ମୋ କଥା ଶୁଣି ସୁଚରିତା ମୁରୁକି ହସୁଥିଲା ।

ଆଉ ଯାହା ଆଶା କରୁଛ ତାହା ବି ପାଇଯିବ, ଏମିତି ଅଧୀର ହୋଇ ଯାଉଛ କାହିଁକି ?···ମୀରା ପରିହାସ କରି କହିଲା ସୁଚରିତାକୁ ଚାହିଁ ।

ସିଗାରେଟ୍ ବାଲାକୁ ଡାକି ଦୁଇଖଣ୍ଡ ସିଗାରେଟ୍ କିଣିଲି । ମୁଁ ପଇସା ଦେବାକୁ ଯିବାବେଳେ ମୀରା ମୋ ହାତକୁ ଟାଣି କହିଲା, ଆରେ ସେ କଣ କରୁଛ ଭାଇ···

କିନ୍ତୁ ମୀରା, ତାଙ୍କଠାରୁ ମୁଁ ତ ସିଗାରେଟ୍ ଆଶା କରି ନ ଥିଲି ।···ମୁଁ ଥରେ ସୁଚରିତାକୁ ଚାହିଁ ମୀରାକୁ କହିଲି । ସେତେବେଳେ ସୁଚରିତା ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି

ତା' ଉପରେ ଜମିଯିବାକ୍ଷଣି ସେ ତା'ର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଫେରାଇ ନେଲା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ।

ମୁଁ ସିଗାରେଟ୍ ବାଲାକୁ ପଇସା ଦେଲି ।

ଛବି ପୁଣି ଆରମ୍ଭ ହେଲା । କିନ୍ତୁ କାହିଁକି କେଜାଣି ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଉପରେ ମୋର ଆଉ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରହିଲା ନାହିଁ । ଅନେକ ସମୟ ମୁଁ ସୁଚିତ୍ରାକୁହିଁ କଣେଇ ଚାହୁଁଥିଲି । ଅବଶ୍ୟ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଝିରେ ମୀରା ବସିଥିଲା, ତେବେ ବି ସୁଚିତ୍ରାର ମୁହଁକୁ ମୁଁ ନିର୍ମଳ ଭାବରେ ଦେଖି ପାରୁଥିଲି । ମୁଁ ବି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି, ସୁଚିତ୍ରା ମଧ୍ୟ ମୋ ଆଡ଼କୁ ଚାହୁଁଥିଲା । ଆଉ ମୀରା, ସେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଦେଖିବାରେ ଏତେ ତନ୍ମୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ଯେ ସେ ମୋଟେ ଜାଣି ପାରି ନ ଥିଲା, ଏଇ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ସୁଚିତ୍ରା ଓ ମୋ ଭିତରେ କେବଳ ଦୃଷ୍ଟିରେ କେତେ ଆଳାପ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ସିନେମା ଶେଷ ହେଲା । ଚାଲି ଚାଲି ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଗଲି ତାଙ୍କ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ । ରିକ୍ସା କରିବା ପାଇଁ ମୀରା ମୋଟେ ରାଜି ହେଲା ନାହିଁ । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଚାଲିକରି ଗଲୁଁ ।

ମୀରାକୁ ତା' ଘରେ ଛାଡି ଦେଇ କହିଲି, ଏଥର ମୁଁ ଯାଉଛି···

ଆରେ ! ଅଉ ରାତି କେମିତି ଯିବ ? ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୀରା ପଚାରିଲା ।

ମୁଁ କିଛି କହିଲି ନାହିଁ ।

ସୁଚିତ୍ରାକୁ ମୀରା କହିଲା, ଅସୀମ ଭାଇଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ଚାଲି ଯା ରାତି, ତୋତେ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ, ସେ ଚାଲି ଯିବେ···ତା'ଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ଗଲେ ତୁମର କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବ କାଇଁ ?

ଅସୁବିଧା କରୁନାହିଁ, ତେବେ···।···କଥାକୁ ଅଧାରଖି ମୁଁ ସୁଚସ୍ମିତାକୁ ଚାହିଁଲି ।

ମୁଁ ଯାଉଛି ମୀରା,···ମୀରାକୁ କହି ସୁଚସ୍ମିତା ମୋତେ ଚାହିଁ ଧୀରେ କହିଲା, ଚାଲନ୍ତୁ ।

ଥରେ ମୀରାକୁ ଚାହିଁ ସୁଚସ୍ମିତା ପଛରେ ମୁଁ ଚାଲିଲି ।

ମୁଁ ଦେଖିଲି, ମୋର ସେଇ ବିଚିତ୍ର ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦେଖି ମୀରା ହସିଥିଲା ।

ଜୀବନରେ କେତେବେଳେ କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡେ ତାହା ଆଗରୁ କେହି ଜାଣି ପାରେନା । ସେମିତି ଅହେତୁକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସାମନା କଲି ମୁଁ ।

ନିର୍ଜନ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଭେଦ କରି ଆମେ ଦୁହେଁ, ସୁଚସ୍ମିତା ଓ ମୁଁ ଚାଲିଛୁଁ ।

ମୋର ଉପସ୍ଥିତି ଆପଙ୍କୁ ଏତେ ଖରାପ ଲାଗିବ ବୋଲି ଆଗରୁ ଜାଣିଥିଲେ ମୁଁ ସିନେମା ଯିବାପାଇଁ ମୀରାର କଥାରେ ଆଦୌ ରାଜି ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତି ।···ହଠାତ୍ ରାସ୍ତାର ନୀରବତାକୁ ଭଙ୍ଗ କରିଲା ସୁଚସ୍ମିତା ।

ସେଇଟା କିନ୍ତୁ ମୋର ଭୁଲ ନୁହେଁ ଚିନ୍ତା, ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦେଖି ମୁଁ ସେଇ ସର୍ତ୍ତ କରିଥିଲି । ମୋତେ ତୁମେ ଭୁଲ ବୁଝିଲ, ସେଥିପାଇଁ ବାସ୍ତବିକ ମୋତେ ଦୁଃଖ ହେଉଛି ।···କହିଲି ମୁଁ ଦୁଃଖରେ । ମୁଁ ବୁଝି ପାରିଲି ମୀରା ସୁଚସ୍ମିତାକୁ ସବୁ କହିଛି । ସେଇ କଥାରେ ସୁଚସ୍ମିତାର ମନରେ ଆଘାତ ହୋଇଛି । ତା' ନ ହେଲେ···

ମୋତେ ଏତେ ଉପ୍ଦ୍ରବ କରିବାର କାରଣ କଣ, ଆପଣଙ୍କର ସମ୍ମାନରେ ଯଦି କିଛି···

ନାହିଁ ଚନ୍ଦା, ନାହିଁ । ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କର ମୋର ସେମିତି କିଛି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନ ଥିଲା ଯାହାକୁ ଦେଖି ତୁମେ ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝିଛ । ସମସ୍ତେ ସବୁବେଳେ ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝି ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବ ଏଥିରେ ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉନି । ମୋର ସେଇ ଦୁର୍ବଳତା ରହି ଯାଇଛି ଚନ୍ଦା, ମୁଁ କେବେ କାହାକୁ ମୋର ମନର କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇ କହି ପାରୁନି । କିଏ ମୋର ସେଇ ଦୁର୍ବଳତା ଯୋଗୁଁ ମୋର ମନର କଥାକୁ ଆଜଯାଏଁ ବୁଝି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଯଦି ତୁମ ମନରେ କିଛି କଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ମୋତେ କ୍ଷମା କର ଚନ୍ଦା, ମୁଁ···

ମୁଁ କହି ଚାଲିଥିଲି କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ମୋ କଥା ମୋର ଗଳାରେ ଅଟକି ଗଲା । ଦେଖିଲି, ସୁରଭି! ଅଟକି ଯାଇଛି । ଅନ୍ଧାରରେ କିଛି ଦେଖି ହେଉ ନ ଥିଲା କି ଜାଣି ହେଉ ନ ଥିଲା । ତେବେ ବି ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲି ତା'କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ । ଜାଣି ପାରିଲି, ସେ ଛୁଆ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଛି ।

ତା'ର କାନ୍ଦକୁ ଦେଖି ମୁଁ ବିଚଳିତ ହେଲି ନାହିଁ । ତେବେ ବି ମୋତେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ସେ ଅବାକ୍ କରି ଦେଲା ।

ଅନ୍ଧାର ଜନହୀନ ବସ୍ତି···

ସେଠାରେ କେବଳ ସେ ଓ ମୁଁ ....

ତା' ପାଖକୁ ଯାଇ ତା'ର କାନ୍ଧ ଉପରେ ମୋର ବାଁ ହାତକୁ ରଖି ତା'ର ଆଖିକୁ ପୋଛି ଦେଇ କହିଲି, ଚନ୍ଦା···

ସେ ମୋର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲା କରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ । କିଛି ସମୟ ମୋତେ ଦେଖି କହିଲା; ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ଭୁଲ୍ ବୁଝିଲି ବୋଲି ଆପଣଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ହୋଇଛି ନା··

ନାହିଁ ଶଶୀ; ମୋର କିଛି ହେଇନ । ତୁମେ କାନ୍ଦିଲେ ମୋର ଆହୁରି କଷ୍ଟ ହେବ···; ନିଜକୁ ଆୟୁତ୍ତ କରି ନ ପାରି ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଚିପି ଧରିଲି ତା'କୁ ମୋର ଛାତି ତଳେ ।

ଦୁଇ ମିନିଟ ପ୍ରାୟ ବିତିଗଲା । ମୋର ସେତେବେଳେ ଖିଆଲ ରହିଲା ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଦୁହେଁ ରାସ୍ତା ଉପରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ରହିଛୁ ।

ଅସୀମ୍‌ବାବୁ···

ଉଁ···; ମୁଁ ଚମକି ଉଠିଲି ତା'ର ଡ଼ାକରେ । ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦେଖି ଲଜରେ ମୁହଁ ତଳକୁ କରି ଦେଇ ତା'କୁ ଅଲଗା କରିଦେଲି ।

ତା' ଘର ପହଞ୍ଚି ଯିବାରୁ ମୁଁ ତା'ର ଡାହାଣ ହାତକୁ ଧରି କହିଲି, ଗତ କଥା ସବୁ ଭୁଲିଯାଅ ଶଶୀ, ମୋତେ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ।··

କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଦେଖାକରି ପାରିବ ?

କେଉଁଠି ? ଆପଣ କହନ୍ତୁ ।···

ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଦେଖା ହୋଇ ପାରିବ ଶଶୀ ? ମୁଁ ଠିକ୍ ଛଅଟାବେଳେ ତୁମପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବ ପୁରୀ ହୋଟେଲ ପାଖରେ ।

ତା'ପରେ ମୁହଁକୁ ଥରେ ଭଲ ରୂପେ ଦେଖି କହିଲି, ଯାଅ···

ମୋତେ ନମସ୍କାର କରି ସେ ଚାଲିଗଲା ।

କିଛି ସମୟ ତା'ର ଯିବା ରାସ୍ତାକୁ ଚାହିଁ ଘରକୁ ଫେରିଲି ।

ସମାପ୍ତ

ମଙ୍ଗଳା ପ୍ରେସ, କଟକ ୧